

SIHTASUTUS PEREKONNA JA TRADITSIOONI KAITSEKS

**KUIDAS TUNDA ÄRA
HOMOLIIKUMISE
VALED**

JA NEED ÜMBER LÜKATA?

Varro Vooglaid

**KUIDAS TUNDA ÄRA
HOMOLIIKUMISE
VALED**

JA NEED ÜMBER LÜKATA?

Varro Vooglaid

2014 Sihtasutus Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks
Kõik õigused on kaitstud.
ISBN 978-9949-33-645-6

Bukleti on koostanud Sihtasutus Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks, mis asutati 2012. aastal seismaks kristlikule õpetusele ja loomuseadusele tuginedes perekonda, moraaliseadust, inimväärikust ja eraomandit austava ühiskonnakorralduse ning traditsioonilise elukorralduse kaitsmise eest kõigis ühiskonnaelu valdkondades.

Kui Teil on bukletiga seondult küsimusi, võtke palun meiega ühendust. Samuti võite meile helistada või kirjutada, et tellida bukletist täiendavaid eksemplare. Bukleti teksti koos ajapikku kogunevate täienduste, näidete ja vajadusel ka parandustega leiате aadressilt www.saptk.ee/argumendid.

Sihtasutus Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks
Roosikrantsi 7-3a, 10119 Tallinn
6 801 290 / info@saptk.ee / www.saptk.ee

SA Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks mõistab hukka vaenu õhutamise ja vägivaldla homoseksuaalse kalduvusega või homosuhteid praktiseerivate inimeste suhtes. Peame oluliseks suhtuda kõigisse inimestesse lugupidamisega kui isikutesse. Samas mõistame hukka ka igasuguse püüdluse kujutada sallimatuse või vaenu õhutamisenä homoseksuaalsusega seondult või muudes küsimustes loomuseadusele tuginevate töekspidamiste viisakat ja rahumeelset väljendamist. Sallivus ei tohi kasvada üle relativismi diktatuuriks.

SISUKORD

Eessõna	4
Mõistetest ja nende kasutamisest	7
Homoliikumise valede paljastamine	15
1. osa: Homopartnerluse ja “homoabieluga” seonduvad küsimused	15
2. osa: Homosuhete moraalsusega seonduvad küsimused	36
3. osa: Muud homoseksuaalse käitumisega seonduvad küsimused	47
Viited	59
Info annetuste kohta	63

EESSÕNA

Homoliikumine ei ole omaette nähtus, vaid üks osa lääne kultuuriruumis juba ligi sajand tagasi alanud ja üha laiemaks paisunud seksuaalrevolutsioonist.

Seksuaalrevolutsioon, mis on järgemööda propageerinud abieluväliseid seksuaalsuhteid, abielulahutust, kontratseptiivset eluviisi ja ka aborti, seisneb peaaesjalikult ideoloogiliste tagamaadega püüdluses “vabastada” inimesed religioossetest, moraalsetest, kultuurilistest ja õiguslikest tavadest ja normidest, mis seovad seksuaalse käitumise kõlbelise ning ühiskondliku vastutusega.

Homoliikumine tõusis seksuaalrevolutsiooni järjekordse lainena esile 1980ndatel ja 1990ndatel aastatel, esmalt USA-s ja seejärel ka Euroopas. Täna-seks on see hästi organiseeritud ja ulatuslikult rahastatud liikumine surunud oma ideoloogilised nõudmised läbi paljudes lääneriikides ning püüab saavutada seda kõikjal maailmas.

Kuigi homoliikumine püüab jätta muljet, et ei püüdle midagi enam kui võrdseid õigusi homoseksuaalidele, on asi tegelikkuses väga erinev. Homoliikumise näol on tegemist radikaalse organiseeritud püüdlusega muuta tervete ühiskondade arusaamist hüvelisest käitumisest – sh mehelikkusest, naiselikkusest ja soorollidest – ning ka ühiskonna aluseks olevate abielu ja perekonna institutsioonide tähendust.

On erakordselt oluline, et inimesed mõistaksid, kuidas homoliikumine kasutab oma püüdluste ühiskonnale pealesurumiseks paljusid valesid, pooltõdesid ja manipulatsioone, rajades oma argumendid enamasti kas faktivigadele, mõistete moonutamisele või lihtsalt loogikavigadele.

Paljud inimesed mõistavad oma loomulikule kõlbelisele tunnetusele tuginedes, et homosuhted on sügavalt ebamoraalsed ja eemaletõukavad. Ent seistes

silmitsi homoliikumise lõputult korrutatud valede ja manipulatsioonidega, ei osata oma veendumusi argumentidega kaitsta. Just seepärast koostasime käesoleva trükise, et aidata inimestel homoliikumise valesid läbi näha.

Loodan, et see buklett aitab inimestel leida enesekindlust, et homoaktivistide manipulatiivsetele püüdlustele julgelt vastu astuda ja nende valed otsustavalt tagasi tõrjuda. Allaheitlikkus ja sallivus ei ole üks ja sama asi. Selles, kui jääme kindlaks loomulikele kõlbelistele seisukohtadele ega kiida homoliikumise nõudmisi heaks, ei ole mitte midagi sallimatut.

Suure vea teevad need, kes usuvad homoaktivistide väidet, et homoliikumise püüdluste heaskiitmine puudutab vaid homoseksuaalse kalduvusega inimesi ja mitte kedagi teist. Vastupidi, homoliikumine kujutab endast revolutsioonilist rünnakut mitte ainult põhiliste kodanikuõiguste (nagu usu- ja veendumustevabadus, südametunnistuse vabadus ja sõnavabadus) vastu, vaid ka meie ühiskonna kõlbeliste aluspõhimõtete ja inimeste loomuliku kõlbelse tunnetuse vastu.

Seepärast on oluline iga inimese panus homoliikumise püüdluste tõrjumiseks. Me saame kaitsta oma ühiskonna kõlbelsi aluseid just tänu sellele, et erinevalt homoaktivistidest on väga palju neid inimesi, kes austavad loomulikke perekondlikke väärtusi. Kuid sellest on kasu üksnes juhul, kui me ei häbene oma tõekspidamisi teatavaks teha.

Võib karta, et homoliikumise surve meie ühiskonnale aina kasvab. Juba lähimad aastad võivad saada otsustavaks selle osas, kas Eesti alistub homoliikumise nõudmistele või järgib Läti, Leedu, Poola, Ungari, Horvaatia, Venemaa ja paljude teiste riikide eeskuju, kaitstes perekonna ja abielu institutsioone homoliikumise rünnakute eest.

Meie rahva ees seisab tohutu suur ja samas kriitilise tähtsusega ülesanne ületada kõlbeline kriis, mis ohustab meie eksistentsi rohkem kui ükski väline oht. Seda kriisi ei saa ületada mitte aastasadu meie kultuuri aluseks olnud väärtuste lammutamisega, vaid tõstes need väärtused taas ausse.

Selle asemel, et lõhkuda homosuhete normaliseerimise ja propageerimisega rahva tervet kõlbelist tunnetust, peame me taastama austuse aulisuse, mehelikkuse, naiselikkuse, abielu, perekonna, kõlbelse puhtuse, truuduse, alandlikkuse, teenimisvalmiduse, ohvrimeelsuse ning muude väärtuste ja vooruste vastu, ilma milleta ei ole hüveline ühiskond võimalik.

Seega kutsun kõiki inimesi sõltumata rahvuslikust või ilmavaatelisest taustast üles perekonna, abielu ja nende aluseks olevate kõlbeliste väärtuste kaitsele.

Loodan väga, et käesolevast bukletist on selleks abi ning et see innustab inimesi seisma selle eest, mis on tõeliselt ilus, tõene ja hea.

Me peame alati säilitama homoseksuaalse kalduvusega inimeste vastu lugupidava suhtumise, kuid see ei tähenda, et peame loobuma tõe rääkimisest homoseksuaalsuse ja homosuhete kohta. Hoolimist ja armastust ei eksisteeri väljaspool tõde.

Varro Vooglaid

SA Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks juhataja

Paljudes bukletis toodud selgitustes on tulnud tugineda välisriikides kogutud andmetele, kuna Eestis kas ei ole asjakohaseid uuringuid läbi viidud või ei ole nende tulemusi avalikustatud. Homoseksuaalse käitumisega seonduvaid asjaolusid tuleks lähemalt uurida ka Eestis, sest asjakohane teave on hädavajalik langetamaks informeeritud ja mõistuslikke otsuseid nii isiklikul, poliitilisel kui ka õiguslikul tasandil. Siiski ei ole olulist põhjust kahelda, et homoseksuaalsele käitumisele iseloomulikud jooned on Eestis ja lääneriikides, kus selle kohta on teavet kogutud, põhilises osas kokkulangevad või vähemalt sarnased.

MÕISTETEST JA NENDE KASUTAMISEST

Homoliikumist viimastel aastakümnetel lääneriikides saatnud edu rajaneb suures osas pettustel ja manipuleerimisel, mille üheks peamiseks vormiks on mitte ainult faktiliselt väärade ja ebaloogiliste väidete omakasupüüdlik kasutamine, vaid ka mõistete sihilik hägustamine ja moonutamine. Selle tulemusel on sageli saavutatud olukord, kus tavalised arukad inimesed kiidavad heaks või võtavad koguni omaks argumentid, mis ei kannata tegelikult kriitikat.

Juba antiikajal tegutsenud ja veenmiskunstinikena tuntud sofistid teadsid, et see, kes määratleb vaidluses kasutatavad mõisted, võidab suure tõenäosusega kogu vaidluse. See kehtib ka ühiskondliku arutelu kohta – kes kontrollib kasutatavate mõistete tähendust, sellel on võrdlemisi lihtne võita avalik arvamus enda poolele. Just seetõttu on homoliikumine, sageli väga nutikal moel, haaranud homoseksuaalsust puudutavas ühiskondlikus arutelus mõistete määratlemise enda kätte, moonutades ja hägustades varem selget tähendust omanud sõnade mõtet ning mõeldes välja täiesti uusi, homoliikumise püüdlustele kaasaitavaid sõnu.

Võib julgelt öelda, et sofistika ehk manipulatiivse veenmiskunsti praktiseerimisel on homoliikumine saavutanud suurt edu. Sofistikale vastuseismiseks on aga vaja esmalt võimalikult selgelt määratleda argumentides kasutatavad olulised mõisted ja kontseptsioonid. Seda tehes ilmneb, et enamik homoliikumise argumentidest toetub varjatult vääradel eeldustel ja sihilikult häguseks aetud mõistetel ning selle pinnalt tekkival mõttelisel segadusel.

Taolisi moonutatud tähendusega mõisteid on terve plejaad: homoseksuaalsus, seksuaalne orientatsioon, heteroseksism, gei, lesbi, mitmekesisus, multikultuursus, rikastav erinevus, pluralism, diskrimineerimine, vihakriteod, vaenu õhutamine, homofobia, sallivus/sallimatus, armastus, hoolivus jne.

Alljärgnevalt on antud võtmetähtsusega mõistete määratlused, et oleks selge, mil-lises tähenduses on neid siin bukletis kasutatud. Samuti on selgitatud lühidalt, mil moel püüab homoliikumine nende mõistete tähendust hägustada või moonutada.

Homoseksuaalsus. Homoliikumine püüab ühiskonnale sisendada, et homoseksuaalsus on kaasasündinud, inimese tahtest sõltumatu ja muutumatu isikuomadus, nagu rass, kehapikkus või silmade värv. See võimaldab käsitleda homosuhteid, otsekui neis poleks midagi moraalselt küsitavat – kui tegu ei ole inimese vaba tahte väljendusega, siis ei saa selles olla ka midagi ebamoraalset.

Oluline eksitus seisneb selles, et homoliikumine ei erista ühelt poolt homo-seksuaalset kalduvust ja teiselt poolt homoseksuaalset käitumist ehk eelnimetatud kalduvuse teostamist. Homoseksuaalne *kalduvus*, nagu ka paljud teised kalduvu-sed, võib olla tingitud inimese tahtest sõltumatutest asjaoludest, kuid kindlasti ei saa seda öelda homoseksuaalse *käitumise* kohta. Selles, kas, kellega, kuidas ja millal astuda seksuaalsuhtesse, ei ole midagi paratamatut ja kindlaksmääratud – see sõltub inimese valikutest.

Inimesed, kes ei suuda oma seksuaalkäitumist tahteliselt kontrollida, tuleks oma ohtlikkuse tõttu ühiskonnast isoleerida, olgu nad mistahes orientatsiooniga. Erinevalt homoseksuaalsest kalduvusest – mis iseenesest ei ole taunitav –, on homoseksuaalne käitumine (täpsemalt anaalsed ja oraalised seksuaalaktid) see, mida traditsiooniliselt on nimetatud sodoomiaks (ja kui tegemist on lastepilas-tamisega, siis pederastiaks). Võttes kasutusele mõiste “homoseksuaalsus”, on püütud vabaneda nendes mõistetes sisalduvast negatiivsest hinnangust sellisele seksuaalkäitumisele.

Seetõttu on käesolevas bukletis kasutatud mõistet “homoseksuaalsus” enne-kõike viitena homoseksuaalsele kalduvusele ehk seksuaalsele külgetõmbele samast soost isikute suhtes, mitte homoseksuaalsele käitumisele. Viidates seksuaalsuhete-le samast soost isikute vahel oleme kasutanud mõisteid “homoseksuaal”, “homo-suhted” või “homoseksuaalne käitumine”.

Homoseksuaal. Lähtudes vildakast homoseksuaalsuse määratlusest, jagavad homoliikumise ideoloogid inimesed nende seksuaalsete suundumuste alusel erinevatesse gruppidesse, nagu heteroseksuaalid, homoseksuaalid, biseksuaalid,

transseksuaalid jne. Seejuures ei olevat kuulumine ühte või teise gruppi inimese enda valida – just nagu ei ole seda rass, kehapikkus või silmade värv. Selline lähenemine on eksitav ja ka inimeste suhtes alandav, asetades inimesed mingisse “kasti” ja eitades selles osas inimlikku vabadust. Rangelt võttes ei ole mitte keegi ei heteroseksuaal, homoseksuaal, biseksuaal ega transseksuaal. On olemas lihtsalt inimesed, kes kogevad erinevaid kalduvusi ja kiusatusi ning kes langetavad otsuseid selle kohta, mil moel oma elu elada. Väike osa inimestest kogeb ka homoseksuaalseid kiusatusi ning veel oluliselt väiksem osa otsustab nendele kiusatustele järgi anda ja astub homoseksuaalsetesse suhetesse. Seetõttu on käesolevas tekstis kasutatud mõistet “homoseksuaal” tinglikult, viitamaks mitte inimestele, kes kogevad homoseksuaalseid kiusatusi või kalduvusi, vaid inimestele, kes astuvad kas regulaarselt või aeg-ajalt homoseksuaalsetesse suhetesse.

Gei/lesbi. Enamasti tähistab homoliikumine sõnadega “gei” ja “lesbi” inimesi, kes mitte üksnes ei praktiseeri homoseksuaalseid suhteid, vaid räägivad sellest avalikult ja uhkelt ning kelle identiteedis moodustab homoseksuaalne orientatsioon kas keskse või väga olulise koha. Sellisena on tegemist ideoloogilise enesemääratlusega, mis ei iseloomusta kaugeltki kõiki homoseksuaalse kalduvusega või homosuhteid praktiseerivaid inimesi. See on ka peamine põhjus, miks käesolevas bukletis on teadlikult välditud sõnade “gei” ja “lesbi” kasutamist. Inimeste määramine nende ebamoraalse seksuaalse käitumise alusel on alandav ja väär.

Seksuaalne orientatsioon. Tegemist on ähmase ja vastuolulise mõistega, mis kätkeb endas mitmeid varjatud eeldusi. Ühelt poolt väljendab orientatsioon inimese suunatust mingi objekti poole. Seega kirjeldab mõiste “seksuaalne orientatsioon” inimest läbi objekti, mille suhtes ta tunneb seksuaalset külgetõmmet. Nii öeldakse ‘heteroseksuaal’ inimese kohta, kes tunneb seksuaalset tõmmet vastassoost isikute suhtes, ‘homoseksuaal’ inimese kohta, kes tunneb seksuaalset tõmmet endaga samast soost isikute suhtes ning ‘biseksuaal’ inimese kohta, kes tunneb seksuaalset tõmmet mõlemast soost isikute suhtes.

Teisalt on oluline tähele panna, et homoliikumine püüab veenda ühiskonda selles, et heteroseksuaalne, homoseksuaalne ja biseksuaalne orientatsioon on kõik normaalsed inimseksuaalsuse variatsioonid ja mis kõige olulisem – kõik põhimõtteliselt moraalselt võrdväärsed. Sellest lähtuvalt nõutakse, et homo- ja biseksuaalseid inimesi ei tohi mingiski aspektis kohelda teisiti kui heteroseksuaalse

orientatsiooniga inimesi. Sellelt lähtudes nõutakse omakorda, et seksuaalne orientatsioon lisataks ühe alusena diskrimineerimist keelavatesse seadustesse.

Kui kõik seksuaalsed orientatsioonid oleksid kõlbeliselt üheväärsed, siis peaks tunnistama iseseisva orientatsioonina ka pedofiiliat, mis iseloomustab inimesi, kes tunnevad seksuaalset tõmmet laste suhtes. Siin aga avaldub homoliikumise kahepalgelisus. Tunnistades ühelt poolt pedofiilia taunitavust, nõutakse teisalt homoseksuaalse orientatsiooni heakskiitmist, viidates kõikide seksuaalsete orientatsioonide moraalsele samaväärsusele.

Kuivõrd inimesed on loodud meesteks või naisteks ning kuivõrd just mees ja naine on vastastikku teineteist täiendavad ja omavahel füüsiliselt kokkusobivad, on tegelikult vaid üks tõeline, normaalne seksuaalne orientatsioon – meeste orienteeritus naistele ja naiste orienteeritus meestele. Seksuaalset tõmmet samast soost isikute suhtes on aga õigem nimetada mitte seksuaalseks orientatsiooniks (suundumuseks), vaid seksuaalseks disorientatsiooniks (suuna kaotamiseks). Inimesed, kes tunnevad seksuaalset tõmmet kellegi muu kui vastassoost inimese vastu, on seksuaalselt disorienteeritud.

Homoideoloogia. Maailmavaateliste tõekspidamiste kogum, mille kohaselt homosuhted on igati normaalsed ja moraalsed ning vajavad perekonna ja abielu vormis õiguslikku tunnustust ning seeläbi ka laiemat ühiskondlikku heakskiitu. Ühelt poolt ei ole homoideoloogiat omaks võtnud kaugeltki mitte kõik homoseksuaalse kalduvusega või homosuhteid praktiseerivad inimesed; teiselt poolt on homoideoloogia omaks võtnud ka paljud inimesed, kes ei määratle end homoseksuaalina ega koge ka homoseksuaalset kalduvust.

Homoliikumine. Organiseeritud püüdlus levitada ühiskonnas homoideoloogiat ja saavutada selle suhtes ühiskondlik heakskiit. Nagu kõik homoseksuaalid või homoseksuaalse kalduvusega isikud ei võta omaks homoideoloogiat, nii ei osale kaugeltki nad kõik ka homoliikumises, samas kui teiselt poolt aitavad sellele kaasa paljud inimesed, kes ei määratle end homoseksuaalsena.

Homoaktivist. Inimene, kes propageerib aktiivselt homoliikumise eesmärke ja aitab oma tegevusega nende teostamisele kaasa. Kaugeltki mitte kõik homoseksuaalse kalduvusega inimesed ei ole homoaktivistid, samal ajal kui homoaktivistina tegutseb ka inimesi, kes ei määratle end homoseksuaalsena.

Homopropaganda. Püüdlus kujundada homoseksuaalse käitumise suhtes positiivset ühiskondlikku kuvandit eesmärgiga saavutada homosuhete ja homoideoloogiliste püüdluste suhtes ühiskonna heakskiit ja tunnustus.

Homofobia. Psühholoogid ja psühhiaatrid on palju kordi kinnitanud, et sellist psüühilist hälvet, nagu homofobia ehk haiglaslik hirm homoseksuaalselt käituvate inimeste suhtes, ei ole olemas. Ometi kasutavad homoaktivistid süstemaatiliselt homofobia-süüdistust häbimärgistava relvana, millega tahetakse sildistada inimesi, kes ei kiida homosuhteid moraalselt heaks ega nõustu homoideoloogiliste nõudmistega ühiskonnale. Taoliselt rünnatakse enamasti ratsionaalselt arutlevaid ja psüühiliselt terveid inimesi, keda kujutatakse alusetult puuduliku mõistusega kitsarinnaliste hälvikutena.

Homopartnerlus. Homoseksuaalsete suhete institutsionaliseeritud vorm, millega antakse homoseksuaalsele kooselule õiguslik tunnustus perekonnana ning omistatakse sellele paljuski abielule sarnanev õiguslik staatus ja seeläbi ka ühiskondlik heakskiit. Sageli püütakse homopartnerlust institutsionaliseerida läbi kooseluseaduse nn tsiviilpartnerluse raames, mis hõlmab ka vastassooliste mitteabielulist kooselu. Homoliikumise väitel vajavad ka vastassoost paarid tsiviilpartnerluse seadustamist, olgugi, et tegelikult nõuavad seda ühiskonnas vaid homoaktivistid ise. Nagu paljude lääneriikide kogemus kinnitab, kasutab homoliikumine homopartnerluse seadustamist vahesammuna selleks, et nõuda ka abielu institutsiooni radikaalset õiguslikku ümberdefineerimist.

“Homoabielu”. Homoliikumise väljamõeldud väärdmõiste, mis eitab abielu olemuslikku põhinemist sugude vastastikusel täiendavusel ja mida kasutatakse homosuhetele loomuliku abieluga võrdse moraalse ja õigusliku staatuse taotleamiseks. Käesolevas bukletis on kasutatud mõistet “homoabielu” üksnes tinglikult ja jutumärkides, et osundada homoliikumise nõudmisele abielu määratlus õiguslikult radikaalselt ümber defineerida. Oluline on rõhutada, et “homoabielu” näol ei ole tegemist abieluga, vaid abielu mõiste väärastamisega.

Abielu. Mehe ja naise püsival abieluleppel põhinev fundamentaalne ühiskondlik institutsioon abikaasade vastastikusel toetamiseks ning järglaste saamiseks ja üleskasvatamiseks. Abielu iseloomustab sugude komplementaarsus, suhte

eksklusiivsus ja püsivus. Esimene neist tagab abielu põhimõttelise avatuse järglastele, teine välistab abikaasade intiimsetest suhetest kolmandad isikud ja toetab seeläbi abikaasade vastastikust pühendumist ning kolmas võimaldab abikaasadel kasvada omavahelises armastuses ja kasvatada üles oma järglased. Erinevalt mitteabielulisest kooselust konstitueerib abielu mehe ja naise ühine, vabatahtlik ja avalik abielutöötus, milles nad väljendavad oma tahet abiellu astuda ja abikaasadena elada, kandes üheskoos abielu ja perekonna rõõme ja muresid, kuni surm neid lahutab. Samuti eristab kooselu abielust ühiskonnapoolne tunnustus ja toetus abielule ning abielul põhinevale perekonnale, kuna selle puhul on tegemist kõrgendatud avaliku huviga.

Perekond. Inimloomusest lähtuv, mehe ja naise vabatahtlikul püsival ühendusel põhinev, lastele avatud ja põlvkondade järjepidevust kindlustav fundamentaalne ühiskondlik institutsioon ning inimliku armastuse esmane ja loomulik keskkond. Abikaasadest ja nende lastest koosnev tuumikperekond toimib laiendatud perekonna kontekstis, kuhu kuuluvad ka teised lähisugulased. See tagab põlvkondade järjepidevuse ja esmase hoolitsuse laiendatud perekonna liikmetele. Perekond eelneb kõikidele teistele inimkooslustele, mis peavad seda austama, kaitsma ja abistama ning ei saa ega tohi seda omatahtsi ümber kujundada. Kuivõrd perekond on rahva püsimise ja kasvamise alus, inimliku armastuse loomulik kontekst ning kultuuri loome ja edasiandmise esmane keskkond, vajab see ühiskonna poolt erilist tunnustust, tuge ja kaitset.

Sugu, sooline identiteet. Terve mõistuse kohaselt tähistab mõiste “sugu” inimese olemist kas mehena või naisena. Sellisena on sugu esmaselt bioloogiline kategooria, mis ei sõltu inimese enda tahtest ega valikust. Alates 1960ndatest aastatest on aga lääne kultuuriruumis kerkinud esile tugevate neomarksistlike mõjutustega nn *gender*-ideoloogia, mis lähtub veendumusest, et inimese bioloogiline sugu (inglise keeles *sex*) ja tema sooline enesemääratlus ehk identiteet (inglise keeles *gender*) on kaks iseasja. Seega võib praegusel ajal ka lääne ülikoolides laialdaselt levinud *gender*-ideoloogia kohaselt määratleda inimene nii oma soolise identiteedi kui ka seksuaalse orientatsiooni, olenemata sellest, milline on tema bioloogiline sugu. Sellisena käsitleb *gender*-ideoloogia inimese sooidentiteeti voolavana ja muutustele avatuna – see, et keegi määratles end eile mehena, ei tähenda, et homme ei võiks ta end määratleda naisena. Kui varem oleks peetud sellist hoiakut sooidentiteedi

häireks, siis *gender*-ideoloogia kohaselt on see osa inimese õigusest enesemääramisele. Ka homoliikumine lähtub oma püüdlustes sageli *gender*-ideoloogiast ja toetub selle väidetele, mh selles osas, mis puutub kriitikat traditsioonilise arusaamise suhtes mehelikkusest ja naiselikkusest kui inimloomusel baseeruvatest loomulikest kategooriatest. *Gender*-ideoloogiat on sageli kirjeldatud otsese ja jõulise rünnaku-na terve arusaamise vastu loomuseadusest ning püüdlusena kehtestada radikaalselt uus nägemus sellest, mida tähendab olla inimene.

Sallivus. Voorus, mis nõuab inimestelt ühiskondliku koosseksisteerimise huvides, et nad taluksid kuni teatud piirini ka teiste inimeste selliseid seisukohti, valikuid ja tegusid, mis ei ole nende hinnangul õiged ja head. Sellisena on tolerantsum maailmavaateliselt mitmekesise ühiskonna võimalikkuse eeldus – iseenesest ebahüvelisi ideid ja käitumist tuleb teatud piirini taluda, et säiliks ühiskondlik vabadus.

Homoliikumine nõuab aga kõigilt inimestelt homoseksuaalse käitumise tingimusteta heakskiitmist ning süüdistab neid, kes seda ei tee – olgu nad kui tahes viisakad ja rahumeelsed –, sallimatuses või koguni vihkajalikkuses. See, kui inimesed ei kiida heaks seisukohti, valikuid ja tegusid, mille nad leiavad olevat väärad, ei ole sallimatus. Samuti ei eelda sallivus, et inimesed peaksid pidama kõiki seisukohti ning seaduslikke valikuid ja käitumisviise samavõrd väärtuslikuks ja vastuvõetavaks. Kokkuvõtlikult: sallivus nõuab, et suhtuksime inimestesse lugupidavalt kui isikutesse ka siis, kui me nende valikuid heaks ei kiida.

Tuleb meeles pidada, et sallivus ei ole absoluutne voorus. On tegusid, mida peab sallima, kuid on ka rohkelt tegusid, mida ei tohi sallida (nt vägistamine, mõrvamine, intsest, avalik enesepaljastamine jne).

Diskrimineerimine. Tavatähenduses ei ole diskrimineerimine midagi muud kui vahetegemine, eristamine. Nt on igati normaalne, et inimeste töölevõtmisel diskrimineeritakse neid, kel on vastava töö jaoks viletsam hariduslik või kogemuslik ettevalmistus. Poliitilises ja õiguslikus kontekstis tähistatakse aga sõnaga “diskrimineerimine” inimeste põhjendamatu erinevat kohtlemist. Võtmetähtsusega mõisteks on siin “põhjendus” (või mõistlikkus), mille kaudu eristatakse lubatud ja lubamatut erinevat kohtlemist. Iseenesest on diskrimineerimise ehk põhjendamatu erineva kohtlemise keelul ühiskonnas oluline roll – on õige ja vajalik, et ühiskond ei aktsepteeri nt teatud rassilisse või etnilisse gruppi kuuluvate

inimeste erinevat kohtlemist pelgalt nende rassilise või rahvusliku tausta tõttu. Homoliikumine on aga saavutanud selle, et diskrimineerimine on keelatud ka “seksuaalse orientatsiooni” põhjal. See varjab fundamentaalse tähtsusega tõsiasja, et homoseksuaalne käitumine pole rassi ega rahvusega võrreldav kategooria. Homoseksuaalne käitumine on inimese tahte väljendus, mitte tahtest sõltumatu ja muutumatu isikuomadus.

Mitmekesisus. Tavapäheenduses väljendab see ühiskondlik voorus eluvormide paljusust. Iseenesest on õige ja hea, kui ühiskond ei püüa allutada inimesi rangelt ühetaolisele elamise vormile. Homoliikumise mitmekesisuse-retoorika keskendub aga arusaamale, et kõik käitumismallid on ühetaoliselt õiged ja head, eeldusel et nendega ei põhjustata kellelegi vahetut kahju. Sageli muudetakse mitmekesisus või erinevus eesmärgiks iseeneses, mis on ilmselgelt väär – ükskõik millised erinevused ei rikasta ühiskonda, nagu isikut ei rikasta tema erine mine teistest inimestest oma puude või haiguse tõttu. Tõeliselt rikastavad on vaid sellised erinevused, mis toetavad inimese täiustumist ja soosivad ühist hüve. Homoseksuaalne käitumine, mis kahjustab inimeste vaimset ja füüsilist tervist, ei ole käsitletav ei selles osalevaid isikuid ega ka ühiskonda rikastava mitmekesisuse ilminguna.

Moraaliseadused ja moraalsus. Moraaliseadused on inimese loomuse seadused – moraalne on selline käitumine, mis on moraaliseadustega kooskõlas. Mõistusliku ja vaba tahtega olendina on inimene võimeline esitama oma loomuse kohta küsimusi ja otsustama, kas käituda oma loomusega kooskõlas olevalt või mitte – see teebki inimesest moraalise olendi. Veenmaks ühiskonda homosuhete moraalsuses, lähtub homoliikumine sageli relativistlikust eeldusest, nagu oleks moraaliseadused pelgalt ühiskondliku kokkuleppe tulemus ja sellisena poliitilis-õiguslikult muudetavad. Kui see vastaks tõele, siis ei pruugiks iseeneses ja absoluutselt moraalselt vää raks pidada ka nt vägistamist, lastepilastamist, tahtlikku tapmist ega ka kannibalismi ja elundikaubandust, eriti, kui see toimub osapoolte vaba tahte alusel. Pahatihti eitatakse moraaliseaduste olemasolu vaid selleks, et kehtestada need oma vaatenurgast lähtuvalt ümbertõlgendatuna. Sarnaselt lähtub homoliikumine selgelt püüdlusest lammutada ühiskonna moraalsed tõekspidamis- sed seksuaalmoraaliga seonduvates küsimustes, et asendada need arusaamaga, et homosuhted on igati moraalsed ja head.

HOMOLIIKUMISE VALEDE PALJASTAMINE

1. OSA

HOMOPARTNERLUSE JA “HOMOABIELUGA” SEONDUVAD KÜSIMUSED

VALE 1: Tsiivilpartnerluse seadustamine on oluline, et tagada homoseksuaalidele võrdsed õigused ja lõpetada nende diskrimineerimine.

Väide lähtub väärast eeldusest, nagu kätkeks Eesti Vabariigi praegune õiguskord homoseksuaalse kalduvusega inimeste ebaõiglast erinevat kohtlemist ehk diskrimineerimist.

Tegelikult on Eesti õiguskorras võrdse kohtlemise põhimõte hästi tagatud. Põhiseaduse § 12 ütleb, et kõik inimesed on seaduse ees võrdsed ja et kedagi ei tohi diskrimineerida. Muu hulgas tähendab see, et ka homoseksuaalse kalduvusega inimestele tuleb tagada põhiõiguste kaitse sarnaselt kõigi teiste inimestega. Lisaks sellele keelavad karistusseadustiku §-d 151 ja 152 vaenu õhutamise ja võrdõiguslikkuse põhimõtte rikkumise. Veelgi enam: võrdse kohtlemise tagamiseks ühiskondlikes suhetes on võtnud Riigikogu vastu koguni eraldi võrdse kohtlemise seaduse.

Mitmed õiguseksperdid, sh justiitsministeeriumi endine kantsler ja praegu notarina tegutsev Priidu Pärna on avalikult kinnitanud, et homoseksuaalse kalduvusega isikute kõiki eraõiguslikke probleeme on võimalik lahendada kehtiva

õiguse pinnalt või on võimalik kehtivat õigust paremate lahenduste saamiseks kohendada, ilma et selleks oleks tarvis perekonna ja abielu institutsioonide tähendust õiguslikult manipuleerida.¹ Justiitsministeeriumi põhjaliku analüüsi tulemusel konstateeriti juba 2009. aastal järgnevat:

“Kui lähtuda eeldusest, et inimesed kasutavad olemasolevaid võimalusi oma õiguste tagamiseks, siis ei ole otsest tungivat vajadust luua Eesti õiguses mit-teabielulise kooselu ulatuslik täiendav regulatsioon ja võimalus partnerlus registreerida. Õigusaktid ja õiguslikud mehhanismid võimaldavad lahendada tüüpilisi vaidlusküsimusi /.../. Olgugi et lepingud hoiaksid ära hulga hilisemaid probleeme, kasutatakse Eestis seda võimalust siiski harva. Sellel võib olla mit-meid põhjusi, millest peamine on ilmselt inimeste puudulik õigusteadlikkus ning asjaolu, et partnerid, kes ei soovi abielluda, kuigi selleks oleks olemas reaalne võimalus, ei pruugi soovida ka tugevat õiguslikku seotust, vaid tahavad säilita-da oma otsustusvabadust.”²

Samuti ei nähtu Eesti õiguspraktikast, nagu oleks võrdse kohtlemise alased seadused ebapiisavad – puuduvad arvukad näited homoseksuaalse kalduvusega inimeste ebaõiglasest kohtlemisest või sellest, et seesugustele juhtumitele ei ole võimalik kehtiva õiguse pinnalt adekvaatseid lahendusi leida.

Kuivõrd perekond on rahva püsimise ja kasvamise ning ühiskonna alus, siis toetab see ulatuslikult kogu ühiskonna ühist hüve – nagu praegune demograafi-line kriis ilmekalt kinnitab, sureb rahvas, kus perekonna institutsioon käib alla ega suuda enam laste sünnitamise ja neist vooluslike inimeste kasvatamise näol täita oma sotsiaalset funktsiooni, lihtsalt välja. Seetõttu on üksnes loomulik, et riik peab pakkuma perekonnale erilist tunnustust, tuge ja kaitset. Homosuhted, seevastu, ei paku ühiskonnale mitte mingit võrreldavat hüve, vaid on, vastupidi, nii neis osalevatele isikutele kui ka kogu ühiskonnale tervikuna kahjustavad. Sellest tulenevalt ei ole ühiskonnal mingit põhjust eriliselt toetada ja tunnustada homosuhteid, rääkimata nende upitamisest perekonna institutsiooniga võrdsele tasandile. Olemuslikult erinevate inimkoosluste käsitlemine ühetaolistena oleks ise suur ebavõrdsus, sest võrdsuse põhimõtte kohaselt tuleb võrdseid asju ja olu-kordi kohelda omavahel võrdselt, ebavõrdselt aga ebavõrdselt.

Kõigest sellest hoolimata korrutavad homoaktivistid järjekindlalt, et pere-konna ja abielu institutsioonide tähenduse radikaalne ümberdefineerimine on

hädavajalik tagamaks neile võrdseid õigusi. Ennekõike väidavad nad, et praeguses õiguskorras on nad jätud ilma õigusest abielluda ja luua perekond.

Ometi on Eesti Vabariigis kõigil (täisealistel) inimestel – ka homoseksuaalidel – ühetaoline õigus abielluda ja luua perekond, mis on põhimõtteliselt võimeline saama (perekond ei sünnita literaalses mõttes) ja üles kasvatama järeltulijaid. Kuid õigust nõuda ühiskonna alusinstituutide tähenduse radikaalset ümberdefineerimist, et leida oma eluviisile ühiskondlikku tunnustust, ei ole tööpoolest mitte kellelgi – ei neil, kes sooviks abielluda enesega samast soost isikuga, ega ka nt neil, kes sooviks abielluda rohkem kui ühe inimesega (või kellegi/millegi muu kui inimesega).

Kui perekonna ja abielu tähendust homoaktivistide nõudmisel radikaalselt muudetak, tähendaks see mitte ainult ühiskonna alusinstituutide, vaid ühiskonna enese senise tähenduse hülgamist. Ühiselt kaitstav hüve – perekond – nimetatakse samaväärseks üksikute inimeste soovidega.

Kokkuvõtlikult nõuavad homoaktivistid võrdse kohtlemise ja inimõiguste sildi all eeliskohtlemist ja seda, et riik tagaks neile erilised “homoõigused”, mis asetaks nad võrreldes teiste inimestega privilegeeritud positsiooni. Selleks puudub aga Eesti Vabariigil nii õiguslik kohustus kui ka moraalne õigus.

Tuleb meeles pidada, et mitte igasugune erinev kohtlemine ei ole diskrimineerimine, sest diskrimineerimine tähendab põhjendamatu või ebaõiglast erinevat kohtlemist. Kui on olemas mõistlik ja asjakohane põhjus, on ebavõrdne kohtlemine seadusloomes põhjendatud. Nt ei ole diskrimineerimine see, kui puudega inimestele tagatakse teatavad eelisõigused (parkimisel, ühistranspordi kasutamisel, sotsiaalabi saamisel jne). Seetõttu ei oleks iseenesest ka midagi diskrimineerivat selles, kui õiguskord tagaks nt abielus inimestele teatud õigused, mida teistel inimestel ei ole. Kuivõrd abielu aitab oluliselt kaasa ühisele hüvele, siis on riigil põhjendatud huvi, et inimesed abielluksid ja looksid terve ja tugeva perekonna.

VALE 2: Homopartnerluse ja “homoabielu” seadustamine ei muuda ülejäänud ühiskonna jaoks mitte midagi – see aitab vaid tagada homoseksuaalidele võrdseid õigusi. Miks peaks keegi sellele vastu olema?

See on üks homoliikumise kõige levinumatest valedest, mida on pideva korrumtamise teel pandud uskuma paljud heausksed inimesed. Ehkki homopartnerluse läbisurujad viitavad vajadusele allutada inimestevahelised suhted täpsemale õiguslikule regulatsioonile, on seaduse tegelik tähendus ja mõju oluliselt laiem.

Esiteks tähendaks homopartnerluse seadustamine samast soost isikute kooselu õiguslikku tunnustamist perekonnana ja seeläbi perekonna kui ühiskonna aluseks oleva institutsiooni tähenduse radikaalset ja meelevaldset ümbermääramist, hõlmates sellesse ka loomuvastased suhted.

Teiseks kinnitab mitmete lääneriikide kogemus ühemõtteliselt, et nn homopartnerluse läbisurumise näol on tegu alles esimese suure sammuga pikemas protsessis. Järgmiste sammudena võrdsustatakse homoseksuaalsed suhted ja abielu ning piiratakse homopropagandasse kriitiliselt suhtuvate kodanike sõna- ja tegutsemisvabadust. Homoliikumise tegelikuks lõpp-eesmärgiks on meie ühiskonna moraalsete hoiakute ja läbi aegade kestnud tõekspidamiste ümberkujundamine ning seeläbi (tahes või tahtmata) ühiskonna kõlbelise ja kultuurilise alusstruktuuri lammutamine.

Kui me traditsioonilise perekonna kaitseks otsustavaid samme ei astu, hakkab homoideoloogia pealetung Eesti ühiskonda ümber kujundama viisil, millest ei jää puutumata mitte keegi:

- Meie lastele hakatakse rääkima homoseksuaalsest eluviisist kui igati tervest ja moraalsest eneseteostuse võimalusest. Juba praegu surutakse koolidesse ja lasteaedadesse nn sooneutraalset kasvatust, mille kohaselt on mehelikkus ja naiselikkus väljamõeldised. Selline seksuaalkasvatus muudetakse lastele kohustuslikuks.
- Homoseksuaalse käitumise avalikku taunimist hakatakse tõlgendama vihkamise õhutamisenä, seega kriminaalkorras karistatava teona. Homoaktivistide survele püütakse juba praegu saavutada vastavat Karistusseadustiku muudatust.
- Õpetajad, kasvatajad, kohtunikud, arstid, ametnikud jt, kes keelduvad homoseksuaalset käitumist heaks kiitmast, võivad kaotada oma töö.
- Kodumajutuse pidajaile, kes ei nõustu üürima tuba homoseksuaalidele, võidakse määrata rahalised karistused ning nad võivad kaotada majutusteenuse osutamise õiguse.
- Homopaaridele antakse lapsendamise õigus, mis mõjutab väga vahetult paljusid lapsi.

Kokkuvõtlikult võib öelda, et homoliikumine mitte ei taotle homoseksuaalidele teistega võrdseid õigusi, mis on neil niigi, vaid püüab luua olukorra, kus tavaliste inimeste kõige fundamentaalsemad õigused, nagu õigus usuvabadusele, õigus mõttevabadusele, õigus südametunnistuse vabadusele, õigus sõnavabadusele, õigus ettevõtlusvabadusele ja õigus kasvatada oma lapsi vastavalt oma kõlbelistele tõekspidamistele satuvad tõsisesse ohtu.

Konkreetsed näiteid, mis kinnitavad toodud punktide realiseerumist lääneriikides, kus homoliikumine on suutnud oma eesmärgid läbi suruda, võib lugeda SA Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks kodulehelt aadressil saptk.ee/naited.

VALE 3: Homopartnerluse või “homoabieliu” seadustamine aitaks Eesti ühiskonnal homofobsetest kalduvustest ja homovihast üle saada.

See on homoliikumise üks levinumatest taktikalistest relvadest – esitada ühiskonnale homofobia (foobia ehk haiglaslik hirm) ja homoviha süüdistus ning pakkuda siis oma vaatepunktist otsekui lahendusi sellele hirmsale probleemile.

Esitaks lähtub see argument väärast eeldusest, nagu valitseksid Eesti ühiskonnas mingid “homofobsed” kalduvused ja homoviha. Ühegi objektiivse kriteeriumi kohaselt ei valitse Eesti ühiskonnas mitte mingisugust “homofobiat” ega homoviha, kuid homoliikumine tõlgendab sellena iga seisukohta, mis tema vaateid ja püüdlusi heaks ei kiida. Nt 2013. aasta kevadel püüdsid homoaktivistid veenda politseid ja prokuratuuri alustama SA Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks vastu menetlust vihkamise õhutamise keelu paragrahvi alusel (KarS § 151), sest neile oli vastumeelne sihtasutuse igati viisakas ja kultuurne püüdlus koondada kümnete tuhandete inimeste toetust perekonna institutsioonile. Et Eestis ei ole murettekitava ulatusega homovihkamist, nähtub ka asjaolust, et puuduvad teated arvukatest rünnakutest homoseksuaalide vastu.

Toodud argumendi nõrkust reedab juba sõnade “homofobia” ja “homoviha” meelevaldne kasutamine (vt ka brošüüri alguses olevate mõistete selgitust). Paljud meditsiiniala asjatundjad on kinnitanud, et sellist psüühilist hälvet nagu “homofobia” ehk haiglaslik hirm homoseksuaalselt käituvate inimeste suhtes ei eksisteeri.

VALE 4: Vastuseis homopartnerluse ja “homoabielu” seadustamisele väljendab suurt sallimatust endast erinevate inimeste suhtes.

Homoliikumise ideoloogiliste positsioonide ja püüdlustega mittenoostujate süüdistamine sallimatuses on üks homoaktivistide lemmikrelvi. Ometigi on sellised süüdistused enamasti alusetud ja meelevaldsed ning annavad tunnistust homoaktivistide endi sallimatusest.

Sõna “tolerantsus” ehk sallivus tuleneb ladinakeelsest sõnast *tolerantia*, mis tähendab kannatlikkust, kannatlikku vastupidavust vastumeelse suhtes. Seega eeldab sallivus, et taluksime teatud piirini ka teiste inimeste sellised valikuid, mis ei ole meie meelest õiged ja head. Nii on tolerantsuse mõistes keskne koht inimese ning tema valikute ja käitumise eristamisel – isikutesse tuleb suhtuda lugupidavalt ka siis, kui me nende valikuid heaks ei kiida.

Sallivus ei nõua, et peaksime teiste inimeste seisukohad, valikud ja teod, mis ei ole meie arvates õiged, heaks kiitma ning käsitlema neid samaväärsena sellega, mida peame hüveliseks. Sallivus ei tähenda ka seda, et peaksime pidama võrdselt väärtuslikuks ja vastuvõetavaks kõiki valikuid ja käitumisviise, mis pole seadusega keelatud. Vastupidine seisukoht tähendaks vastandumist mõtte- ja südametunnistuse vabadusele, mis kätkeb ka õigust oma mõtteid ja veendumusi avalikult väljendada.

Tuleb meeles pidada, et sallivus pole absoluutne voorus. On tegusid, mida peab sallima, kuid on ka rohkelt tegusid, mida ei tohi sallida – nt vägistamine, mõrvamine, intsest, avalik enesepaljastamine jne. Sallivus nõuab, et kannataksime kuni teatud piirini välja inimeste pahelise käitumise, ent kindlasti ei või sallivusega õigustada pahelise käitumise propageerimist ühiskonnas, eriti noorte seas. See on ka põhjus, miks mitmed riigid, sh Leedu ja Venemaa, on homosuhete propageerimise noorte seas üldse ära keelanud.

Oluline on rõhutada, et sallivuse nõue kehtib ka homoaktivistide endi suhtes – ka nemad peavad austama nendega mitte nõustuvate inimeste õigust jääda oma seisukohtade juurde ega tohi neid alusetult sallimatuses süüdistada. Tolerantsusest on mõttekas rääkida üksnes eeldusel, et tunnistame inimeste õigust jääda eriarvamusele.

Ideoloogilistel kaalutlustel nn sobimatute seisukohtade mõistusliku ja rahumeelse väljendamise allasurumine või koguni selle vaenu õhutamiseks tembeldamine, nagu homoaktivistid seda sageli teevad, läheneb totalitaarsetele ühiskondadele omasele sõna- ja südametunnistuse vabaduse käsitlusele.

VALE 5: Need, kes on homopartnerluse või “homoabieliu” seadustamise vastu, hoiavad kinni aegunud väärtustest ja on seega ühiskondliku progressi vaenlased.

See argument rajaneb mõistete hägusel kasutamisel ja varjatud eeldusel, nagu oleks homoideoloogia heakskiitmine ilmtingimata ühiskondliku progressi märk.

Mitte igasugused muutused ei kujuta endast progressi ja kõik, mis on uus, ei ole tingimata parem kui vana. Muutused võivad olla positiivsed või negatiivsed, kujuures hinnangu selle kohta, milline on konkreetse muutuse iseloom – st kas tegu on progressi ehk arengu või regressi ehk allakäiguga –, saab anda üksnes kõlbelise taustsüsteemi olemasolul. See, mida homoliikumine esitleb progressina, pole tegelikult midagi muud kui moraalne dekadents ja allakäik. Sellist “progressi” on nähtud ennegi – nt Rooma impeeriumi lagunemise ja languse aegadel, mil homosuhted ja ka muus vormis seksuaalne lodevus olid ühiskonna kõrgemates klassides üpris laialt levinud.

Üldinimlikud väärtused ei sõltu ajast ja kohast ega aegu mitte kunagi – olles juurdunud inimloomuses, on need ajatud. Sellele veendumusele rajaneb kogu inimõiguste idee. Kuivõrd inimloomus ei ole oma põhialustes muutunud – inimesed on endiselt mehed ja naised ning soo jätkamine on ikka meeste ja naiste vastastikuse täiendavuse funktsioon –, on absurdne väita, et abieliu ja perekonna käsitlemine mehe ja naise vahelise ühendusena on oma aja ära elanud ning et see kujutab endast tagurlikkuse ilmingut.

See, et homoaktivistid tembeldavad tervemõistuslike tõekspidamistega inimesed progressi vaenlasteks, on järjekordne näide homoliikumise püüdlusest riputada nendega mittenoostujatele kaela negatiivse tähendusväljaga silt ja neid seeläbi häbimärgistada.

VALE 6: Tsiiviilpartnerluse seadustamist on vaja mitte ainult homoseksuaalidele, vaid ka teistele paaridele, kes ei soovi abielluda, ent kes soovivad oma kooselule selgemat õiguslikku raamistikku.

Väitega, et tsiiviilpartnerluse seadustamine on mitte ainult homoliikumise huvides, vaid teenib ka erinevast soost inimestest koosnevate paaride vajadusi, kujutab endast taktikalist sammu, mille abil homoaktivistid püüavad võita oma püüdlustele

ühiskonna poolehoidu. Selle sammu abil püütakse jätta avalikkusele ekslikku muljet, et tsiviilpartnerluse seadustamine ei olegi eriliselt homoliikumise eesmärkidega seotud küsimus. Seepärast räägivad homoaktivistid targu mitte “homopartnerlusest”, vaid kasutavad väljendeid nagu “tsiviilpartnerlus”, “kooseluseadus” jms.

Tegemist on suitsukattega, millega maskeeritakse püüdlust suruda läbi homopartnerluse seadustamine kui homoseksuaalide liitudele õigusliku tunnustuse andmine perekonnana, mis omakorda kujutab endast ettevalmistavat sammu homosuhete õiguslikuks tunnustamiseks abieluna. Sellele püüdlusele on oluliselt lihtsam saada ühiskonna heakskiitu, kui õnnestub näidata, et tegu on mitte homoseksuaalidele eriõiguste andmise ja homoliikumise nõudmiste heakskiitmisega, vaid kogu ühiskonna huvides tehtud seadusemuudatustega.

Eelöeldut kinnitab asjaolu, et praktiliselt mitte keegi peale homoaktivistide ei väida endal olevat vajadust tsiviilpartnerluse seadustamise järele. Kui tihti on kuuldud, et erinevast soost isikutest koosnevad paarid sellise võimaluse puudumise üle kaeblesid ja kurdaksid raskuste pärast, mis tulenevad võimatusest oma kooselu tsiviilpartnerlusena registreerida? Praktiliselt mitte kunagi, mis näitab, et erinevast soost isikutest koosnevatel paaridel endil ei ole “tungivat vajadust” tsiviilpartnerluse seadustamise järele ning nad “vajavad” seda üksnes homoaktivistide väitel.

Ent ehk on veelgi olulisem teadvustada, et tegelikult ei ole tsiviilpartnerluse seadustamist õiguslikult tarvis ka homoseksuaalidel. Nagu juba leheküljel 15 selgitatud, on mitmed õigusekspertid, teiste hulgas notar ja varem Justiitsministeeriumi kantslerina töötanud Priidu Pärna on avalikult kinnitanud, et meie õiguskorras eksisteerivad kõik võimalused korraldada oma varalisi suhteid oma soovide kohaselt, kasutades selleks mitmesuguseid juriidilisi instrumente, nagu seltsingulepingud, ühise omandi kasutamise kokkulepped, testamendid, pärimislepingud jne.³ Justiitsministeerium on kinnitanud põhjaliku analüüsi pinnalt sama seisukohta:

“Kui lähtuda eeldusest, et inimesed kasutavad olemasolevaid võimalusi oma õiguste tagamiseks, siis ei ole otsest tungivat vajadust luua Eesti õiguses mit-teabielulise kooselu ulatuslik täiendav regulatsioon ja võimalus partnerlus registreerida.”⁴

Veelgi enam, mitmete riikide kogemus kinnitab, et homoseksuaalide valdav enamik tegelikult ei soovigi abielluda. Näiteks esitatakse Justiitsministeeriumi analüüsis

järgmised andmed: “Kui eeldada, et 5% elanikest on homoseksuaalsed, siis peaks Rootsi 9 miljoni elaniku hulgas elama umbes 450 000 homoseksuaali, kuid 2004. aasta lõpus elas registreeritud partnerluses kõigest 3440 inimest. Taanis on 5 miljonit elanikku ja 1990–1998 oli partnerluse registreerinud vaid 4337 isikut.”⁵ Nendest andmetest nähtub, et Rootsis oli 2004. aastaks oma partnerluse registreerinud vaid 0,76% oletatavast homoseksuaalide hulgast, Taanis 8 aasta jooksul 1,73%.

VALE 7: Homoõigused on osa inimõigustest. Rahvusvahelised inimõiguslepingud ja Euroopa Liidu õigus kohustavad Eestit seadustama homopartnerlust ja “homoabieliu”.

See väide ei vasta lihtsalt tõele. Esiteks ei ole mingeid “homoõigusi” olemas – nagu ei ole olemas ka “heteroõigusi”. On olemas lihtsalt inimõigused, mis ei taga üksikõik millise seksuaalse kalduvusega inimestele mingeid erioõigusi.

Teiseks ei nõua mitte ükski rahvusvaheline inimõiguste alane leping, mille osapoolteks Eesti Vabariik on, homopartnerluse või “homoabieliu” seadustamist. Ei Euroopa inimõiguste konventsioonis (1950), kodaniku ja poliitiliste õiguste rahvusvahelises paktis (1966) ega ka üheski muus Eestile siduvas inimõigustealases rahvusvahelises lepingus ei ole sätestatud kohustust kirjutada oma seadustega perekonna ja abieliu institutsioonide tähendus ümber viisil, et need hõlmaksid ka homosuhteid.

Nt Euroopa inimõiguste konventsioon, mis on Eesti suhtes kõige mõjukam inimõigustealane leping, sätestab artiklis 12 ühemõtteliselt, et õigus abielluda ja luua perekond on abieluealisel mehel ja naisel vastavalt selle õiguse kasutamist reguleerivatele siseriiklikele seadustele. Selle kohta on ka õiguskantsler Allar Jõks kirjutanud oma ametlikus arvamuses, et “Euroopa Inimõiguste Kohus ei ole pidanud vajalikuks abieliu sõlmimise õiguse kaitset laiendada samasoolistele isikutele. Selles osas on Kohus jätnud konventsiooni liikmesriikidele vaba otsustusruumi.”⁶

Sarnane on olukord Euroopa Liidu õigusega. Olgugi, et Euroopa Liit soosib homoliikumise püüdlusi ja avaldab riikidele homoliikumise nõudmistele rahuldamiseks poliitilist survet, ei nõua euroõigus liikmesriikidelt ei “homoabieliu” ega ka homopartnerluse seadustamist. Vastupidi, Euroopa Liidu põhiõiguste harta (2000) artikkel 9 (õigus abielluda ja luua perekond) kohaselt tagatakse õigus abielluda ja õigus luua perekond vastavalt Euroopa Liidu liikmesriikide siseriiklikele õigusaktidele. Euroopa Liidul puudub igasugune pädevus nõuda liikmesriikidelt

perekonna ja abielu institutsioonide õiguslikku ümberdefineerimist – perekonna-õiguse osas on liikmesriigid vabad ise otsustama.

Kõike eelnevat on rõhutanud ka õiguskantsler Allar Jõks, vastates kaebusele, millega homoaktivistid väitsid, et Eesti Vabariigil on õiguslik kohustus anda samasooliste kooselule õiguslik tunnustus: “Eesti põhiseadusest ega Eesti õiguskorra osaks olevatest rahvusvahelistest ega Euroopa Liidu õigusnormidest [ei tulene] homoseksuaalsete paaride õigust nõuda samasoolise partnerlussuhte reguleerimist.”⁷

Siiski apelleerib homoliikumine oma nõudmiste põhistamiseks inimõigustele sel lihtsal põhjusel, et see võimaldab vältida küsimuse allutamist demokraatlikule otsustamisele. Homoaktivistid teavad hästi, et kui küsimuse üle otsustataks nt rahvahääletusel, ei leiaks nende nõudmised kunagi toetust.

VALE 8: Õiguskantsler Indrek Teder on öelnud, et Eesti Vabariigil on põhiseadusest tulenev kohustus seadustada homopartnerlus.

Indrek Teder on tõepoolest väljendanud 2011. aastal sellist seisukohta, tehes Justiitsministeeriumile ettepaneku astuda samme homopartnerluse seadustamiseks.⁸ Ent tõsiasi on ka see, et hr Tederi seisukoht on meelevaldne ja põhjendamata ning lähtub terve mõistusega vastuolus olevast eeldusest, nagu kujutaks homosuhted endast perekonda ja nagu peaks riik seega kaitsma homosuhteid justkui perekondlike suhteid.

Selle eelduse meelevaldsus nähtub selgesti tõsiasiast, et hr Tederi arvamus on otseselt vastuolus eelmise õiguskantsleri, Allar Jõksi seisukohaga samas küsimuses. Nimelt ütles hr Jõks juba 2006. aastal oma ametlikus arvamuses, et “põhiseaduse vastuvõtmise ajal 1992. aastal mõisteti Eesti ühiskonnas perekonna all üldiselt klassikalist perekonda, st mehe ja naise vahelist abielu ja nende lapsi.”⁹ Hr Jõks lisas, et perekond on võetud riigi erilise kaitse alla eelkõige rahva püsimise ja kasvamise ning ühiskonna alusena kui *üksus, mis koosneb mehest ja naisest*, kellel saavad olla ühised järeltulijad ja kes on sellega ühiskonna kestvuse tagajateks. Eelnevast tulenevalt järeldas hr Jõks, et Eesti põhiseadusest ei tulene homoseksuaalsete paaride õigust nõuda samasoolise partnerlussuhte reguleerimist ega ka riigi kohustust homosuhteid perekondlike suhetena käsitleda ja neid õiguslikult tunnustada. Veelgi enam, hr Jõks selgitas, et samasooliste partnerlussuhtele õigusliku staatuse andmine on riikide poliitilise otsustuse küsimus, *millesse õiguskantsler põhiseadusliku institutsioonina sekkuda ei saa*.

Niisiis nähtub, et õiguskantsler Indrek Tederi seisukoht antud küsimuses tugineb pigem ideoloogilisele soovmõtlemisele kui ratsionaalselt põhjendatud õiguslikule argumentatsioonile.

Kuivõrd põhiseaduse § 27 ütleb, et perekond rahva püsimise ja kasvamise ning ühiskonna alusena on riigi kaitse all, kohustab see riiki mitte abielu ja perekonna institutsioone ideoloogilistel kaalutlustel ümber defineerima, vaid otse vastupidi – kaitsma neid ühiskonna alusinstitutsioone ideoloogiliste ümberdefineerimise püüdluste eest.

VALE 9: Abielu institutsiooni mõte on toetada inimestevahelist armastust. Samast soost inimesed võivad teineteist armastada nagu erinevast soost inimesedki. Seega peaks abielu olema avatud ka samasoolistele paaridele.

Antud argumendi näol on tegemist suurepärase näitega sellest, kuidas manipuleerida pooltõdedega, väites midagi, mis on iseenesest õige, aga sidudes selle samal ajal lahti teistest olulistest aspektidest, mis jäetakse targu mainimata.

Ühelt poolt on tõsi, et abielu üks olulistest funktsioonidest on abikaasadevahelise armastuse toetamine – abielu on abikaasadevahelise armastuse loomulik kasvukeskkond. Ent teisalt on tõsi ka see, et abikaasadevahelise armastuse toetamine ei ole abielu institutsiooni ainuke ega isegi peamine funktsioon.

Armastus iseenesest, nagu sõpruski, ei vaja institutsionaliseerimist ja ühiskonnapoolset kaitset, ent mehe ja naise vaheline seksuaalne armastus, kuivõrd sellel on loomuomane suunatus uue inimese elule alguse panemisele, st järglaste saamisele, nõuab nende järglaste ehk laste üleskasvatamiseks püsivust ja pikaajalist vastastikust pühendumist, ning vajab sellega kaasnevate raskuste ületamiseks ka riigipoolset kaitset ja tuge.

Armastust ei tohi taandada ei meeleliste naudingutele ega emotsionaalsele kiindumusele, nagu homoliikumine seda sageli teeb. Armastus küll tärkab ja lööb õitsele tunnetes, ent sügavuse ja püsivuse annab sellele kindel tahe kanda üheskoos elu rõõme ja muresid, ka siis kui tunded ei lõkenda ja kui kuhjuvad probleemid. Ka armastus üldiselt on palju avaram mõiste, hõlmates nii intiimset armastust abikaasade vahel, armastust lähedaste inimeste vastu, oma rahva ja kodumaa vastu kui ka üldinimlikku ligimesearmastust ja armastust Jumala vastu.

Eelnevast johtuvalt on oluline mitte unustada, et kuigi armastust on mitmesugust, ei ole mitte igat laadi armastuse kohaseks väljenduseks seksuaalsuhted ja selle loomulikuks kontekstiks abielu. Armastada võib nii oma ema ja isa, venda ja õde, ämma ja äia, ligimest või ka oma lemmiklooma, ent see ei tähenda, et niisugusele armastusele oleks kohane väljenduda seksuaalsuhetes või abielus.

VALE 10: Abielu ja perekonna institutsioon on läbi ajaloo muutunud – miks mitte lubada ka seda muutust?

Ühelt poolt on tõsi, et abielu ja perekonna institutsioonid ei ole püsinud läbi inimajaloo ühetaolistena ning et nende osas on toimunud muutusi.

Ent muutused iseenesest ei ole head ega halvad, küll aga on muutusi paremuse poole ja muutusi halvemuse poole. Nii võivad ka abielu ja sellel põhineva perekonna muutused olla positiivsed, st nimetatud institutsioone tugevdavad, või negatiivsed, st neid nõrgendavad ja lagundavad. Positiivsed muutused on need, mis on aidanud kaasa abielu püsivusele ja eksklusiivsusele, mis on nii järglaste saamise ja kasvatamise kui ka abikaasadevahelise armastuse kinnitamise teenistuses.

Seejuures on eriti oluline täheldada, et senised muutused abielu ja perekonna institutsioonides ei ole kunagi üritanud lõhkuda arusaamist mehe ja naise seksuaalsest komplementaarsusest ehk vastastikusest täiendavusest, mis on abielule olemuslik selle suunatuse tõttu järglaste saamisele.

Ettepanek “avada” abielu homoseksuaalsetele paaridele tähendab aga rünnakut abielu olemuse vastu, sest see kaotab abielu ja perekonna määratlusest olemusliku ja seega kriitilise tähtsusega põhimõtte, et tegemist on just nimelt mehe ja naise vahelise ning seega järglaste saamisele ja üleskasvatamisele suunatud ühendusega.

VALE 11: Ka kõigil abielupaaridel ei ole lapsi, kuid keegi ei väida selle pärast, et nende abielu ei ole abielu või et neil ei peakski olema õigust abielluda.

See argument rajaneb vääral eeldusel, et “avatus lastele” tähendab tingimata laste olemasolu. On tõsi, et kõigil abielupaaridel ei ole lapsi, nagu on tõsi ka see, et laste puudumisel ei ole abielu kehtetu. Kuid antud argument eirab mitte vähem

olulist tõsiasja, et abielu eelduseks on abikaasade kui teineteist sooliselt täiendavate partnerite põhimõtteline avatus järglastele, mis ei pruugi mitmesugustel (mh terviselikel) põhjustel realiseeruda laste saamises. Täiesti erinev on aga olukord samast soost partneritest paaridega, kes ei ole põhimõtteliselt võimelised lapsi saada. Selline kooselu on mitte sattumuslikult, vaid *olemuslikult* lastele suletud ehk viljatu ega kanna seega abielu fundamentaalse tähtsusega funktsiooni, mis määratleb seda olemuslikult.

VALE 12: Arvestades tõsiasjaga, et maailm on niigi ülerahvastatud, on ebamõistlik rõhuda abielu määratluses laste saamisele. Pealegi on abielu ja perekonna institutsioonid nii või teisiti lagunened.

Esiteks peab ütleva, et asjaolust, nagu oleks maailmas liiga palju inimesi, ei saa iseenesest järeldada midagi selle kohta, mis abielu on või ei ole. Nende punktide vahel lihtsalt ei ole loogilist seost.

Rääkides maailma ülerahvastatusest, võib aga öelda, et viimasel paarisajal aastal (ja eriti just viimasel sajandil) on maailma rahvastik tööpoolest enneolematult kasvanud. See on teoks saanud üldiste hügieenitingimuste paranemise ning teiselt poolt proportsionaalselt suurenenud tootmise tõttu, mis võimaldab suurenenud rahvastikul ära elada.

Rahvastiku kiire kasvamise tingimustes tekkisid 19.-20. sajandil ideoloogiad, milles nähti lasterohkust ohuna ja töötati välja meetmed selle piiramiseks – eelkõige abielu, kui peamise järelkasvukeskkonna nõrgendamiseks (rasestumisvastaste vahendite laialdane levitamine, abielulahutuste kergendamine, hedonistliku seksuaalkultuuri propageerimine jmt). Selle tulemusena on aga tegelikult jõutud olukorda, kus rahvastiku vanuseline struktuur muudab nn arenenud tööstusriigid majanduslikult jätkusuutmatuks. Rahvastiku kasv on asendunud rahvastiku kahanemise ja vananemisega.

Ka Eesti rahva ja kultuuri seisukohast on äärmiselt tõsiseks probleemiks mitte liigsuur, vaid liigväike sündivus – Eestis on võtnud maad tõsine rahvastikukriis. Selle peamiseks põhjuseks on suuresti just rahva ilmavaateline allakäik, kõlbeline lagunemine, seksuaalne lodevus, abielu ja perekonna institutsioonide kriis ning sellest johtuv kaugelt liiga madal sündivus.

Seetõttu on oluline rõhutada, et Eestis (ja tegelikult kogu lääne kultuuriruumis)

peaksime mõtlema mitte sellele, kuidas abielu ja perekonna kriisi süvendada, vaid kuidas need uuesti au sisse tõsta ja nende elujõud taastada.

Homoliitude käsitlemine perekonna või abieluna saadaks ühiskonnale aga sõnumi, et perekonna ja abielu keskseks teljeks ei olegi laste saamine ja nende üleskasvatamine, vaid üksnes elunautimine ja osapoolte emotsionaalsete soovide rahuldamine. See omakorda mõjutaks kindlasti oluliselt ka teiste inimeste arusaamist sellest, milleks nad on abielus ja perekonnas kutsutud.

VALE 13: Mõnedel homopaaridel on lapsed ja nad vajavad võimalust oma kooselu registreerida, et pakkuda lastele turvalisemat kasvukeskkonda.

Alustame sõnade täpsest kasutamisest: homopaaridel ei ole lapsi, see on bioloogiliselt võimatu. Lastel on ema ja isa, mitte kaks (või rohkem) ema või kaks (või rohkem) isa. Seega on korrektne rääkida mitte “homopaaride lastest”, vaid lastest, kes kasvavad homopaaride juures.

Ühelt poolt on tõsi, et riik peaks püüdma seista selle eest, et laste huvid oleksid kaitstud. Kindlasti peab seda püüdma ka siis, kui nad kasvavad homopaaride juures, ent see ei tähenda, et ühiskonna alusinstituutide õiguslik tähendus tuleks ümber kirjutada. Vastupidi, see ei arvestaks hüvede hierarhiaga ning viiks lastele ebasoodsa kasvukeskkonna propageerimise teel kokkuvõttes laste jaoks veelgi ebasoodsama tulemuseni.

Me ei tohi ära unustada, et lapsed vajavad nii ema kui ka isa ning et ei ole sugugi vähetähtis, kas neid kasvatavad nende endi vanemad või homopaarid. Just emalt ja isalt õpivad lapsed tundma soorolle ja seda, mida tähendab mehelikkus ja naiselikkus ning kuidas need omavahel teineteist täiendavad ja toetavad.

Paljud uuringud on kinnitanud, et laste jaoks on parim kasvukeskkond just nende abielus olevast isast ja emast koosnev perekond (vt lk 55). Seetõttu peab riik soosima just sellist laste kasvukeskkonda, mitte saatma homopartnerluse seadustamise teel ühiskonnale väärast signaali, nagu oleks laste kasvatamine homopaaride poolt sama hea kui nende kasvamine normaalses perekonnas.

VALE 14: Homoliikumine ei püüagi muuta abielu määratlust – kõik, mida soovitakse, on võrdsed õigused nn tsiviilpartnerluse seadustamise teel.

See väide on vale õige mitmel põhjusel. Esiteks on siin tegemist sõnamänguga, sest homopartnerlus ja “homoabielu” on sisuliselt väga sarnased nähtused – nende erinevus seisneb peamiselt selles, et neid tähistatakse erinevate sõnadega. Homopartnerluse seadustamist nõuavad homoaktivistid strateegilistel kaalutlustel, sest nad teavad, et abielu mõiste on paljudele inimestele püha ja et nõudmine see institutsioon radikaalselt ümberdefineerida mõjuks ühiskonnale nagu punane rätik härjale.

Kuivõrd juriidiliselt ei ole registreeritud partnerlusel ja tsiviilabielul aga kuigi-võrd palju vahet – neile laienevad suuresti samad õigused –, siis on ootuspärane, et õige pea pärast kooseluseaduse vastuvõtmist ja seeläbi homopartnerlusele ühiskondliku tunnustuse andmist hakkavad homoaktivistid nõudma, et ka homopartnerlust hakataks käsitlema abieluna.

Teiseks, ja mis veelgi olulisem, tuleb mees pidada, et nii homopartnerluse kui ka “homoabielu” seadustamise püüdlus lähtub ühest ja samast eesmärgist – saada homosuhetele õiguslik tunnustus ja seeläbi ka ühiskondlik heakskiit. Ka Justiitsministeerium tunnustab, et homopartnerluse vastuvõtmist on lääneriikides kasutatud mitte niivõrd õiguslike probleemide lahendamiseks, kuivõrd ideoloogilistel ja poliitilistel eesmärkidel aastasada ühiskonna aluseks olnud hoiakute ümberkujundamiseks ning homoseksuaalsele käitumisele täieliku sotsiaalse tunnustuse andmiseks:

*“Esimese riigina võeti kooseluseadus 1989. a. vastu Taanis, kus see **seadus teenis peamiselt poliitilist eesmärki**: ainus viis pakkuda samasoolistele isikutele täielikku sotsiaalset tunnustust, oli pakkuda neile peaaegu samasugust õiguslikku raamistikku, nagu see oli ette nähtud erinevast soost isikutele. **Seega kasutati seadusandlust instrumendina ühiskonna hoiakute muutmiseks**. Seaduse eesmärgist tulenevalt on Taanis kooselu registreerimine ette nähtud vaid samasoolistele paaridele ning erisoolistel paaridel sellist võimalust ei ole. Registreeritud kooselu õiguslikud mõjud sarnanevad Taanis suuresti abielule.”¹⁰*

Samuti on kinnitanud endine justiitsminister Kristen Michal oma kirjas parteidele jt-le ühendustele, et Euroopa riikides on kooseluseaduse vastuvõtmine kujutanud endast liikumist homoabielude seadustamise poole, millest omakorda nähtub,

et homoliikumine pürib oma eesmärkide saavutamise poole samm-sammult. Kuigi minister märgib oma kirja alguses, et “[kooseluseaduse] kontseptsiooniga ei muudeta abielu põhimõtteid ega tehta ettepanekut avada abielu samasoolistele paaridele”, annab ta samas mõista, et kooseluseaduse vastuvõtmine on samm homoabielude seadustamise suunas:

“Võimalus registreerida kooselu vaid samasoolistel paaridel valiti näiteks Taanis 1989. aastal, nüüdseks on see asendatud võimalusega sõlmida sooneutraalne abielu. Rootsis tekkis samasoolistel võimalus registreerida oma kooselu 1995. aastal ja nüüdseks on seal võimalik sõlmida sooneutraalne abielu.”¹¹

Samasugune muster, kus homopartnerluse seadustamisele järgneb mõne aja pärast abielu institutsiooni radikaalne õiguslik ümberdefineerimine homoseksuaalseid suhteid hõlmaval viisil, nähtub veel paljude teiste riikide praktikast.¹² Siin on mõned näited:

Riik	Homopartnerluse seadustamine	“Homoabielu” seadustamine
Taani	1989	2012
Rootsi	1995	2009
Belgia	2000	2003
Island	1996	2010
Holland	1998	2001
Norra	1993	2009
Ühendkuningriik	2005	2014
Prantsusmaa	1999	2013
Argentiina	2002	2010
Mehhiko	2006	2010

Et tendents homopartnerluselt abielu õigusliku määratluse ümberdefineerimise suunas on üha tugevnev, nähtub ka sellest, et 2013. aastal seadustati “homoabielu” rohkearvuliste rahvahulkade protestidest hoolimata kahes suures võtmetähtsusega riigis – Prantsusmaal ja Ühendkuningriigis (viimases jõustus vastav seadus 2014. aasta kevadel). Seetõttu võib arvata, et surve “homoabielu” seadustamiseks hakkab ka teistes Euroopa Liidu liikmesriikides, mis on juba seadustanud homopartnerluse, veelgi kasvama.

VALE 15: “Homoabielu” seadustamine ei ohustaks kuidagi mehe ja naise vahelist abielu – need saavad eksisteerida kõrvuti.

See argument eirab tõsiasja, et “homoabielu” seadustamisega kirjutatakse abielu institutsiooni tähendus õiguslikult radikaalselt ümber, eemaldades nende keskmest mehe ja naise loomuliku vastastikuse täiendavuse, taandades loomuliku abielu lihtsalt üheks abielu liigiks ning avades tee veel kes teab millistele “abieluvormidele” (nt “abielu” rohkem kui kahe inimese vahel).

Tõeline abielu on elukestev püha side, mis ühendab meest ja naist, kes soovivad luua perekonna ja üheskoos eluraskustele vastu astuda. Abielu eeldab isetut pühendumist, eneseandmist, teenimisvalmidust, suure vastutuse kandmist ja sügavat andumust. Abielu ja perekond on pühad institutsioonid, mis teenivad nii üksikisikute hüve kui ka ühiskonna ühist hüve ja heaolu.

“Homoabielu” seadustamine ja selle loomuliku abieluga samaväärseks tunnistamine õõnestab viimast ja sisuliselt hävitab selle senise tähenduse. Kui avalik võim ja ühiskond üldiselt eitavad loomuliku abielu ainulisust ja asendamatu panust ühise hüve heaks – ennekõike rahvastiku uuendamise allikana ja voolurlike inimeste kasvatajana –, siis on tõeline abielu ja ühes sellega ka vastav ühiskond määratud hääbumisele.

Lisaks oleks loomulikus abielus inimestele alandav ja solvav, kui riik tunnistas nende püha liidu, mis teenib loomuomalselt ühist hüve, samaväärseks perverssete ehk loomuvastaste suhetega, millel puudub võrreldav panus ühiskonna ühisesse hüvesse.

VALE 16: “Homoabielule” ollakse vastu samamoodi, nagu viiskümmend aastat tagasi oldi USA-s vastu rassidevahelisele abielule. See on puhas eelarvamus ja kitsarinnalisus!

See väide on väär, kuna püüab luua meelevaldseid paralleele kahe olemuslikult erineva asja – geneetiliselt kindlaksmääratud kategooria ja moraalse ehk vabaduse sfääri kuuluva kategooria – vahel. Eri rassidest mees ja naine ei ole võrreldavad kahe mehe või kahe naisega.

Mees ja naine, kes soovivad abielluda, võivad olla mitmesuguste tunnuste poolest vägagi erinevad: üks võib olla tumedanahaline, teine heledanahaline, üks võib

olla rikas, teine vaene, üks võib olla haritud, teine harimata, üks võib olla pikk, teine lühike jne. Kuid ükski neist erinevustest ei ole abielule ületamatuks takistuseks, sest igal juhul käib jutt mehest ja naisest, mistõttu puudub vastuolu inimloomusega.

“Homoabielu” puhul on aga olukord põhimõtteliselt erinev, sest selline liit oleks loomuvastane. Kaks samast soost isikut ei ole vaatamata nahavärvile, tervisele, kasvule, haridusele või rahvusele ületamatute bioloogiliste takistuste tõttu võimelised omavahel abielluma ega looma perekonda kui liitu, mis oleks suuteline poolte ühinemise tulemusel andma järglasi. Erinevatest rassidest mehe ja naise abielu ning kahe samasoolise “abielu” vahel lihtsalt ei ole mõttekat analoogiat.

VALE 17: Homopartnerluse või “homoabielu” seadustamine on oluline, et aidata homoseksuaalidel oma madalast enesehinnangust üle saada ja leevendada nende psüühilisi probleeme.

Väide, et homopartnerluse või “homoabielu” seadustamine oleks lahenduseks homoseksuaalide emotsionaalsetele probleemidele või leevendaks neid märkimisväärselt, on pelk spekulatsioon, mille paikapidavust ei saa lihtsalt eeldada. Pigem näib, et kõnealustel sammudel ei oleks nii või teisiti homoseksuaalide vaimsele tervisele erilist mõju, sest homoseksuaalide psüühilised probleemid on üldpopulatsiooniga võrreldes laiemalt levinud ka homoseksuaalsesse käitumisse suhteliselt soosivalt suhtuvates ühiskondades, nagu Hollandis ja Uus-Meremaal.¹³

Kuid mis veelgi olulisem: isegi kui see väide vastaks tõele, siis ei ole ühiskonna alusväärtuste ja -institutsioonide radikaalne ümberdefineerimine kohane vahend selleks, et otsida leevendust väga väikese osa ühiskonnaliikmete emotsionaalsetele vaegustele. Homoseksuaalse eluviisiga kaasnevate psüühiliste probleemide allikaks on ennekõike kõnealuse käitumise loomuvastatus. Ühiskond ei pea loomuvastast käitumist heaks kiitma, et sellele anduvad tunded end paremini.

VALE 18: Homopartnerluse või “homoabielu” seadustamine ei kujutaks endast astumist libedale teele ega avaks teed järgmistele abielu tähenduse ümberdefineerimise püüdlustele.

Sel väitel puudub faktiline aluspind ja loogiline tõestus. Vastupidi, kui ühiskond

ütleb lahti austusest tõsiasja vastu, et abielu ja perekonna keskmes on ühe mehe ja ühe naise vaheline lastele avatud ühendus, siis millele tuginedes saab seista vastu nõudmistele seadustada nt polügaamia ehk abielu rohkem kui kahe inimese vahel? See küsimus on eriti aktuaalne Euroopa praeguses kultuurilises kontekstis, kus omandab üha enam mõju aina kasvav islami kogukond, mille raames peetakse mitmenaisepidamist igati normaalseks ja ühiskondlikku tunnustust väärivaks tavaks.

Isegi mõjukad homoaktivistid on tunnistanud, et homopartnerluse ja “homoabielu” seadustamine sillutab teed polügaamia ühiskondlikule heakskiitmisele ning seeläbi perekonna ja abielu institutsioonide tähenduse veelgi ulatuslikumale ümberdefineerimisele.

Näiteks Boris Dittrich, keda nimetatakse Hollandis “homoabielu” seadustamise eest võidelnud poliitilise liikumise isaks, on öelnud avameelselt välja, et lääne kultuuri aluseks oleva traditsioonilise perekonna dekonstrueerimise järgmiseks ja paratamatuks sammuks on kolme või enama inimese “grupiabielu” seadustamine.¹⁴

Prantsuse homoajakirjale Yagg antud videointervjuus selgitas endine Hollandi parlamendiliige ja praegu (mh nn homoõiguste eest seisvas) inimõigusorganisatsioonis Human Rights Watch töötav Dittrich, et homoliikumine lähtus tema kodumaal hoolikalt läbimõeldud plaanist, mille kohaselt nõuti ühiskonnalt esmalt nn tsiviilpartnerluse seadustamist, mille kaudu jõuti omakorda abielu mõiste õigusliku ümberdefineerimiseni.

Ei ole sugugi ebatõenäoline, et seksuaalrevolutsiooni püüdluste edenedes kerkib esile küsimus ka sellest, miks ei võiks inimesed astuda abiellu oma lähisugulaste või loomadega – ka intsesti ja zoofiilia keelud on käsitletavad “kristliku kultuuri iganditena”.

VALE 19: Homopartnerlusele õigusliku staatuse ja seeläbi riikliku tunnustuse andmine ei laienda homoseksuaalse käitumise levikut ühiskonnas.

See väide on spekulatiivne, st kujutab endast ilma faktilise aluspõhjata oletust. Pealegi räägib sellele väitele vastu ühiskondlik kogemus.

On igati normaalne ja tavapärane, et ühiskonnas levivad just sellised käitumismudelid, mille suhtes on vastavas sootsiumis kultuuriliselt soosiv hoiak. Ja üheks peamiseks mehhanismiks, mille kaudu suunata ühiskonna kõlbelsi hoiakuid, on

õigus – eriti just ilmalikus ühiskonnas, kus religioossete normide mõju on jäänud tagasihoidlikuks. Tegusid, mis on õiguslikult ära keelatud, peetakse ühiskonnas üldiselt ebamoraalseks ja lubamatuks; seevastu käitumist, millele on antud õiguslik tunnustus, peetakse kõlbeliselt õigeks ja heaks, ühiskondlikult vastuvõetavaks ja sobivaks.

Seetõttu on ootuspärane, et paljud homoaktivistid ja ka Justiitsministeerium on tunnistanud, et homopartnerluse ja “homoabielu” seadustamine on vajalik ennekõike ühiskonna hoiakute muutmiseks ning homoseksuaalsele käitumisele täieliku sotsiaalse tunnustuse andmiseks.

Niisiis, kui homosuhted tunnistatakse õigusliku tunnustamise ja institutsionaliseerimise teel perekonna ja abieluga võrdväärseks, siis saadetakse sellega kogu ühiskonnale sõnum, et need kujutavad endast perekondlike ja abieluliste suhetega kõlbelises plaanis samaväärselt head eneseteostuse teed. Ka koolides hakatakse rääkima homosuhetest kui moraalsest ja normaalsest nähtusest ning julgustama lapsi ja noorukeid eksperimenteerima seksuaalsuhetega oma soost isikutega, suurendades seeläbi tõenäosust, et kasvuaastas, väljakujunemata tõekspidamisega ja sageli ka segaduses viibivad noored võtavad kultuurilistel mõjudel homoseksuaalse käitumise omaks.

Seejuures on hästi teada, et homoseksuaalse kalduvuse väljakujunemises ja selle homosuhtes realiseerumises mängivad olulist rolli keskkondlikud tegurid, sh ühiskonna üldine suhtumine homoseksuaalsesse käitumisse. Ühiskondades, kus homosuhteid peetakse üldiselt loomuvastaseks ja seetõttu ebamoraalseks, on need oluliselt vähem levinud kui ühiskondades, kus seesuguseid suhteid peetakse normaalseks ja moraalseks.¹⁵

Seega võib kokkuvõtlikult öelda, et homopartnerluse ja “homoabielu” seadustamine panustab päris kindlasti homosuhete levikusse ühiskonnas, julgustades inimesi mitte homoseksuaalsetest kalduvustest ja kiusatustest üle saama, vaid neile anduma.

VALE 20: Homoseksuaalid ei ole mingi väike ja marginaalne osa ühiskonnast. Kuigi paljud inimesed ei julge oma homoseksuaalsust avalikult tunnistada, on tegelikult ligi 10% meestest homoseksuaalid.

Uurides kümne protsendi müüdi päritolu, avaneb kurioosne pilt ning selgub, et tegu on järjekordse propagandistliku valega. Väitega, et ca 10% meestest on

homoseksuaalse orientatsiooniga, tuli esmakordselt välja raskelt hälbiva seksuaalkäitumise poolest tuntud kurikuulus zooloog ja süstemaatika ekspert Alfred C. Kinsey 1948. aastal avaldatud “uurimuses”, mis kandis pealkirja “Mehe seksuaalne käitumine” ja mida tuntakse Kinsey raporti nime all.

Kinsey raport sai küll kiiresti palju tähelepanu, ent ei möödunud kuigi palju aega, kui ilmnes, et see ei vastanud isegi kõige elementaarsematele uurimismetoodika nõuetele ja oli seetõttu sügavalt puudulik. Raporti 5300-st mehest koosnev valim sisaldas sadu meesprostituute, rohkem kui tuhandet süüdimõistetud seksiteenuse pakkujat, suurt arvu pedofiile ja ekshibitsioniste ning koguni veerandi valimist moodustasid vangid, kellest suur osa olid teadaolevalt homoseksuaalid.¹⁶

Edward O. Laumanni ja teiste uurimus paljastas, et Kinsey poolt esitatud arvud olid rahvaloenduse andmetega võrreldes märkimisväärselt suuremad. Laumann järeldas, et vaid 2,8 protsendil meestest ja 1,4 protsendil naistest on *teatud kalduvus* seksuaalsuhetele oma soost või mõlemast soost partneritega.¹⁷

Samas märkis Laumann, et vaatamata sellistele tõenditele kasutab homoseksuaalide liikumine oma propagandasõjas kümne protsendi müüti väga agaralt. Tema väitel laskis Rahvusliku Geide ja Lesbide Töörühma rajaja Bruce Voeller USA-s kümne protsendi müüdi lendu 1970. aastate lõpu kampaanias, veenmaks poliitikuid ja avalikkust, et homoseksuaale on kõikjal meie seas.

Juba eelmisel kümnendil loobus suur osa homoliikumisest kümne protsendi müüdi kasutamisest, sest selle valelikkus oli liialt laialt tuntuks saanud. Sellest hoolimata kasutavad osad homoaktivistid kümne protsendi müüti siiani ka Eestis.

2. OSA

HOMOSUHETE MORAALSUSEGA SEONDUVAD KÜSIMUSED

VALE 21: Homoseksuaalsus ei ole ebamoraalne. Kui homosuhted leiavad aset täisealiste isikute vahel nende vaba tahte alusel, siis ei ole neis midagi ebamoraalset, kuna nendega ei põhjustata kellelegi kahju.

Väitele vastamist tuleb alustada mõistete täpsest määratlemisest. Kui homoseksuaalsuse all pidada silmas seksuaalset tõmmet samast soost isikute suhtes, siis ei ole see iseenesest tõesti ebamoraalne – nagu ei ole ebamoraalne ka ükski teine kiusatus, sest kiusatusi ei saa üldjuhul valida (olguigi, et võib valida, kas panna end olukorda, kus teatavad kiusatused võivad tekkida või mitte). Küll aga on ebamoraalne sellisele kiusatusele järgi anda ehk astuda homoseksuaalsetesse suhetesse (just nagu on ebamoraalne anda järgi kiusatusele rikkuda abielu).

Teiseks lähtub antud argument väärast eeldusest, et kõik teod, mis pannakse toime täisealiste isikute osalusel ilma kõrvalistele isikutele kahju tekitamata, on moraalsed. Kui see eeldus vastaks tõele, siis peaksime lugema igati moraalseks ka vastastikusel kokkuleppel toimuva elundikaubanduse, kannibalismi, sadismi, avaliku enesepaljastuse, avalikus kohas suguakti sooritamise, seksuaalsuhted kolme ja enama inimese vahel, seksuaalsuhted loomadega jne. Inimvabadus annab inimesele *võimaluse* teha, mida ta tahab, kuid mitte tingimata *moraalse õiguse* seda teha. Lisaks vabatahtlikkusele ja mittekahjustavusele peavad inimeste teod olema ka kooskõlas terve mõistuse ja loomuseadusega.

Kolmandaks tuleb tunnistada vääraks eeldus, et homosuhetega ei põhjustata kellelegi kahju. Ühelt poolt põhjustavad homosuhted kahju selles osalevatele inimestele endile – pidades silmas homosuhte raskelt tervistkahjustavat toimet (vt

lähemalt lk 47), on selge, et niisugustes suhetes osalejad põhjustavad vastastikku teineteisele kahju. Teiselt poolt on fakt ka see, et homosuhetega põhjustatakse kahju kogu ühiskonnale – nii selle kaudu, et ühiskonna kanda jäävad suured kulutused seonduvalt homosuhetest lähtuvate tervisekahjustuste ja haiguste ravimisega, kui ka kõlvatu eeskuju läbi, mida homoseksuaalse eluviisi propageerijad teistele inimestele annavad.

VALE 22: Vale on nimetada homosuhteid loomuvastaseks, sest need on levinud ka loomariigis paljude liikide seas.

Ühelt poolt on tõsi, et nii mõnegi loomaliigi seas esineb sugulise kihu rahuldamist samast soost isendite vahel. Homoaktivistid kasutavad seda argumenti sageli näitamaks, et homosuhetes ei ole midagi väärat. Ometi rajaneb antud argument jämedalt vääral eeldusel, nagu oleks mingisuguse käitumise esinemine loomade seas kinnituks selle kohta, et see on loomulik, normaalne ja sobilik ka inimühiskonnas.

Nii mõneski loomaliigis on levinud ka nõrgemate isendite mahamurdmine, oma järglaste ärasöömine, paaritumine pidevalt vahetuvate partneritega jne – see ei tähenda, et need oleks inimeste jaoks normaalsed ja hüvelised teod. Ehk kokkuvõtlikult: asjaolust, et mingi käitumine on levinud loomariigis, ei järeldu, et see peaks olema heaks kiidetud ka inimühiskonnas.

Veelgi enam, uuringud samasooliste isendite suhete kohta loomariigis kinnitavad, et pea mitte kunagi pole täheldatud loomade seas eksklusiivselt samasoolise isendiga paaritumist püüdvaid isendeid. See lubab omakorda arvata, et sellist asja, nagu rangelt samasooline orientatsioon ehk midagi niisugust, mida homoaktivistid väidavad olevat homoseksuaalse kalduvusega inimeste seisund, loomade seas praktiliselt ei eksisteeri.

VALE 23: Homosuhteid ei ole õige nimetada ebanormaalseks, ebaloomulikuks ega ebamoraalseks, kuna neis ei ole midagi uut – need on esinenud läbi ajaloo. Homosuhted olid heaks kiidetud nii Antiik-Kreekas ja Antiik-Roomas kui ka mitmetes indiaani hõimudes, mis elasid vägagi looduslähedast elu. Miks peaks siis meie kultuuris homosuhteid taunima?

See argument rajaneb põhimõtteliselt samal loogikaveal kui eelminegi. Ühelt poolt on tõsi, et homosuhetes ei ole midagi uut ja et neid on esinenud läbi inimajaloo. Ent sellest ei järeldu, nagu oleks homosuhted seetõttu normaalsed, loomulikud ja moraalsed. Läbi inimajaloo on esinenud ka tahtlikku tapmist, piinamist, vägistamist, röövimist, abielurikkumist, seksuaalsuhteid lastega jms, ent sellest hoolimata ei arva me niisugust käitumist loomulikuks, normaalseks ja moraalseks.

Kuigi Antiik-Kreeka ja Antiik-Rooma olid mitmes mõttes kõrgelt arenenud kultuurid, oli neil moraalses plaanis ka väga tõsiseid puudusi. Nt lokkas seal orjapidamine ja orjakaubandus ning ei tunnistanud ei naiste ega ka laste õigusi, milliseid me praegu peame elementaarseks. Vähetähtis ei ole seegi, et Antiik-Kreekas leidsid homosuhted aset enamasti pederastiana, võttes kõrgklassi meeste ja poiste vahelise seksuaalse läbikäimise vormi. Seejuures ei käsitletud aga pederastiat mitte kunagi millegi sellisena, mis pretendeeriks võrdväarsusele perekonna ja abieluga. Meenutada tasub sedagi, et Rooma impeeriumi lagunemisel ja langusel oli oluline roll just moraalsel dekadentsil ja selle väljendusena ka homosuhetel.

Mis puutub homosuhete levikusse indiaani hõimude seas, siis nii mõneski neist olid levinud ka muud loomuvastasused, nagu nt inimohverdused ja kannibalism. Ilmselgelt ei ole see meie ühiskonnale sobilik eeskuju.

Üldinimlikud väärtused ei sõltu ajast ja kohast ega aegu mitte kunagi – olles juurdunud inimloomuses, on need ajatud. Sellele veendumusele rajaneb kogu inimõiguste idee. See, et üks või teine loomuvastatus on mõnes kultuuris heaks kiidetud, ei tähenda et tegu oleks hüvelise käitumisega.

VALE 24: Ei ole olemas sellist asja, nagu kindlalt fikseeritud ja muutumatu inimloomus. Iga inimene on erinev ja see, mis on moraalne, mis mitte, sõltub inimese enda tõekspidamistest.

See argument toetub moraalirelativismile ehk ideoloogiale, mille kohaselt ei ole ükski tegu iseenesest kõlbeliselt õige ega vale. Moraalirelativismi kohaselt sõltub iga teo moraalus või ebamoraalsus teo toimepanija enda tõekspidamistest, maitseelistustest ja hinnangutest.

Pole ime, et homoliikumine apelleerib alatasa moraalirelativismile, sest see võimaldab väita, et homosuhted on ebamoraalsed üksnes neile, kes nii arvavad, mitte aga teistele.

Ometi on moraalirelativism eluvõõras ideoloogia, mis on vastuolus nii terve mõistuse kui ka inimkonna ajaloolise kogemusega.

Esiteks mõistab iga vähegi terve moraalse tunnetusega inimene, et paljud teod – nt vägistamine, väikeste laste või naiste peksmine, süütu inimese piinamine, kellegi orjastamine, seksuaalsuhted laste või loomadega jne – on moraalselt valed sõltumata sellest, kas neid tegusid toime panev inimene ise või ühiskond, kus neid toime pannakse, peab niisugust käitumist moraalseks või ebamoraalseks.

Teiseks on kõik suured tsivilisatsioonid olnud selle osas, milline käitumine on moraalne ja milline mitte, põhiosas väga sarnastel, või lausa kokkulangevatel seisukohtadel. Õiglust, ausust, siirust, hoolivust, truudust, julgust, vaprust, puhust, lahkust, mõõdukust, tasakaalukust, arukust jms on ühiselt peetud voorusteks, samal ajal kui ebaõiglust, valelikkust, valskust, hoolimatust, truudusetust, argust, liiderlikkust, kadedust, ohjeldamatust, tormakust, rumalust jms on peetud pahedeks. See näitab, et suured tsivilisatsioonid on ühtmoodi tundnud ära loomuliku moraalseaduse ja püüdnud ehitada oma väärtussüsteemi ja ühiskondliku korralduse sellele vastavalt.

Pealegi on moraalirelativism iseendale vasturääkiv: ühelt poolt väidab see, et üldkehtivaid moraalseaduseid ei ole olemas, aga teiselt poolt püüab kehtestada just nimelt üldkehtiva moraalse reeglina nõuet, et homosuhted on moraalsed, kuna igaüks võib elada vastavalt oma eelistustele ja et kellelgi ei ole õigust teiste tegusid ebamoraalsena hukka mõista.

Püüdlus kehtestada ühiskonnas moraalirelativistlikku põhimõtet ja lõhkuda sellest tulenevalt ära ühiskondlik korraldus, mis kaitseb moraalseaduse tervet tunnetust, on praegusel ajal üks kesketest kultuuridevahelise konflikti ilmingutest.

Kristlik tsivilisatsioon on ehitatud üles paljuski just veendumusele, et inimesele annab erilise väärikuse tema võime tunnetada oma mõistusliku loomuse läbi tema enese loomusesse kirjutatud moraalseadusi, samal ajal kui moraalirelativistlik ideoloogia väidab, et need seadused on väljamõeldised. Siit nähtub ka see, miks homoliikumisel on kultuurile destruktiivne mõju palju laiemalt kui vaid seksuaalmoraali osas – see seab kahtluse alla paljud olulised töökspidamised, mida on siiani käsitatud enesestmõistetavana.

Erinevalt loomadest on inimene ratsionaalse hingega moraalne olend, kellele on antud mõistus tundmaks ära, milline käitumine on moraalne ja milline mitte, ning vaba tahe, allutamaks oma valikud ja teod mõistuslikult äratuntud arusaamisele moraalseadusest. Homoaktivistid ei taha aga oma himusid allutada

mõistuslik-tahtelisele kontrollile ning oma ebamoraalse käitumise õigustamiseks väidavad, et mitte miski pole iseenesest moraalne ega ebamoraalne. Sellisel viisil püütakse inimene taandada looma tasandile, kellel ei ole ei võimet ega seega ka kohustust käituda kooskõlas moraaliseadusega.

Homoliikumine propageerib moraalirelativismi paljuski seetõttu, et tegu on mugava maailmavaatega, mis on kergesti ühitatav nii moraalse lodevuse kui ka intellektuaalse laiskusega. Mis oleks ebamoraalse käitumise korral mugavam kui sisendada enesele, et moraaliseadused pole muud kui üks kultuuriliselt konstrueeritud ja iganenud müüt?

Vt lisaks:

Varro Vooglaid, "Moraaliseaduse kaitseks", Postimees, 07.10.2010, täismahus kättesaadav aadressil vooglaid.wordpress.com/2010/10/07/moraaliseaduste-kaitseks-vastulause-linnar-priimagile/

VALE 25: Ühiskond ei või homoseksuaalidele ega kellelegi teisele oma moraalseid tõekspidamisi peale suruda. Pluralistlikus ühiskonnas on igaühel õigus elada vastavalt oma kõlbelistele vaadetele. Moraal ei ole üldse valitsuse asi!

See argument sisaldab mitmeid vigu. Esiteks, homoseksuaalidel on Eesti Vabariigis täielik võimalus elada vastavalt oma soovidele, eeldusel, et sellega kellelegi vahetult kahju ei põhjustata. Homosuhted ei ole karistatavad, nagu need olid Nõukogude Liidus. Seega ei ole õige väita, nagu puuduks homoseksuaalidel võimalus elada vastavalt oma kõlbelistele vaadetele. See, mida homoliikumine tegelikult soovib, on õiguslik tunnustus homosuhetele ja seeläbi homoseksuaalse eluviisi ühiskondlik heakskiitmine.

Teiseks, täielikku tegevusvabadust ei eksisteeri üheski ühiskonnas. Igas sootsuimis, ükskõik kui pluralistlik see ka ei ole, valitsevad teatud moraalsed põhimõtted, millele peavad alluma kõik inimesed, kes soovivad antud ühiskonnas elada – vastasel juhul valitseks ühiskonnas anarhia. Juba põhiseaduses on sätestatud, millistest põhimõtetest lähtudes Eesti Vabariigis ühiskonnaelu korraldatakse ning kogu karistus-eadustik (ja õigussüsteem ka laiemas plaanis) kujutab endast üht suur väärtuste jõustamise süsteemi, nähes ette, et teatud teod ei ole ühiskondlikult aktsepteeritavad.

Kolmandaks, riigil on mitte ükski õigus, vaid ka kohustus toetada avalikku

moraali. See ei tähenda, et riik peaks iga vooruse praktiseerimist kõigile inimestele peale suruma ja keelama ära iga pahe, kuid avalik võim peab moraali puudutavaid seadusi vastu võttes otsustama, millal miski riivab otseselt ühist hüve ning kujundama õiguskorda nii, et see soosiks voorust ja tõkestaks pahet. See on ka üks peamistest põhjustest, miks riik võib küll homoseksuaalset käitumist (nagu ka nt abielurikkumist, prostitutsiooni ja pornograafiat) sallida, ent ei tohi seda õiguslikult tunnustada ja soodustada.

VALE 26: Homosuhted ei saa olla ebamoraalsed, sest homoseksuaalsus on geneetiliselt kindlaksmääratud.

Olgugi, et tegu on ühega homoideoloogia alusväidetest, kätkeb see endas mitut väärat eeldust ja ka elementaarset arutlusviga.

Esiteks on väär eeldus, et homoseksuaalsus on geneetiliselt kindlaksmääratud isikuomadus. Ehkki homoaktivistid kasutavad seda väidet sageli, puudub sel seisukohal teaduslik alus.

Kui palute homoaktivistidel tuua välja kasvõi ühe vähegi teaduslikku kriitikat kannatava uuringu, millest nähtuks kindlalt, et homoseksuaalsus on geneetiliselt kindlaksmääratud ja kaasasündinud muutumatu isikuomadus, ei ole neil midagi mõttekat vastata. Ehk teisisõnu: homoseksuaalsuse geneetiline kindlaksmääratus on mitte fakt, vaid hüpotees – ja nagu teaduslikud uuringud näitavad, väär hüpotees.

Arvamust, nagu oleks homoseksuaalsus geneetiliselt kindlaksmääratud ja muutumatu isikuomadus, hakkas homoliikumine innukalt levitama 1990-ndate aastate algul, kui avaldati kolm asjakohast uuringut, mida iseloomustasid aga tõsised meetoodilised nõrkused ja mille tulemused ei ole teiste teadlaste poolt läbiviidud sarnaste uuringutega kinnitust leidnud.

Peamine allikas, millele homoseksuaalsuse kaasasündivuse teooria põhistamiseks viidatakse, on dr Simon Le Vay poolt läbiviidud uuring, mille tulemused avaldati 1991. aastal. Dr Le Vay väitis oma uuringu põhjal, et homoseksuaalide ja normaalsete inimeste aju struktuuris on väikesed, kuid olulised erinevused. Ta võttis oma uuringu tulemused kokku öeldes, et “See avastus ... näitab, et seksuaalsel orientatsioonil on bioloogilised alused.”¹⁸ Uuringu tulemuste avaldamisele järgnes aga nii palju spekulatsioone, et dr Le Vay ise tundis kohustust väärtõlgendusi taunida, kirjutades 1993. aastal, et tema uuringust ei saa järeldada, nagu oleks

homoseksuaalid “nii sündinud”: “Tegin oma tähelepanekud ainult täiskasvanute põhjal, kes on olnud märkimisväärse aja jooksul seksuaalselt aktiivsed. Pelgalt minu vaatluste põhjal ei ole võimalik öelda, kas need struktuuralsed erinevused olid olemas juba sünnihetkel ning mõjutasid hiljem inimesi hakkama homoseksuaaliks või tekkisid need täiskasvanuna, võib-olla inimese seksuaalse käitumise tagajärjel.”¹⁹

Veelgi selgemat kinnitust sellele, et homoseksuaalsus ei ole geneetiliselt kindlaksmääratud, on andnud ühemunakaksikutega läbiviidud uuringud. Kuivõrd ühemunakaksikutel on identne geneetiline kood, peaks homoseksuaalsuse geneetilise determineerituse korral olema alati homoseksuaalse kalduvusega kas mõlemad kaksikud või mitte kumbki. Sellele hüpoteesile püüti leida kinnitust Bailey ja Pillardi uuringuga, mille tulemused avaldati samuti 1991. aastal.²⁰ Siiski ei leidnud homoseksuaalsuse geneetilise kindlaksmääratuse hüpotees kinnitust. Uuring lubas järeldada, et kui üks identsetest kaksikutest on homoseksuaalne, siis on tõenäosus, et seda on ka teine, mõnevõrra suurem kui mittekaksikutest vendade puhul, kuid siingi on vaja oluliste faktoritena arvestada nii kaksikute vastastikuse mõju kui ka asjaoluga, et enamasti kasvavad nad ühes ja samas või sarnases kultuurilises keskkonnas.

Dr Dean Byrd on öelnud, et “ainuke oluline asi, mis Bailey ja Pillardi uuringu järeldub, on see, et keskkonna mõjudel on homoseksuaalsuse kujunemisel tähtis osa.”²¹ Hilisemad ja metoodiliselt rangemad uuringud identsete kaksikutega on näidanud veelgi selgemalt, et homoseksuaalsuse geneetilise kindlaksmääratuse teooria ei pea paika.

Teiseks, isegi kui homoseksuaalsus oleks tingitud geneetilisest iseärasusest või muudest kaasasündinud faktoritest, oleks seda siiski vaid homoseksuaalne külgetõmme, mitte homoseksuaalsed suhted. Ehk teisisõnu: kaasasündinud võib olla kalduvus homosuhtele, mitte aga paratamatu homoseksuaalne käitumine ehk selle kalduvuse teostamine.

Mitte ükski inimene ei ole programmeeritud käituma teatud viisil – inimene ei ole robot ega metsloom, vaid vaba tahtega olend ja saab ise otsustada, millisel viisil käituda, millisel mitte. Muidugi võivad olla teatud käitumise suhtes tugevad kiusatused, ent see ei tähenda, et inimesele oleks põhimõtteliselt võimatu neist kiusatustest üle saada. Tõsi, rasketest kiusatustest või koguni inimesele sissejuurdunud pahelistest käitumisharjumustest ülesaamine võib nõuda väga suurt pingutust ja ka lähedaste inimeste või koguni professionaalide abi, aga tõde on kindlasti see, et keegi ei ole sunnitud ühelgi viisil käituma.

Ebaloogiline oleks järeldada ka seda, et kui kellelgi on mingi kalduvus, siis

sellele järeleandmine või sellele andumine on tingimata moraalne. Erinevatel inimestel võib olla erinevaid eelsoodumusi või kalduvusi – nagu mõnel inimesel on homoseksuaalne kalduvus, nii on teistel kalduvus seksuaalsuhetele laste või loomadega, kalduvus truudusetusele, kalduvus vägivalle, kalduvus alkoholi liigtarbimisele, kalduvus laiskusele, kalduvus narkootikumide kasutamisele jne. Erinevatel inimestel tuleb võidelda erinevate kalduvuste ja kiusatustega. Homoseksuaalne kalduvus ei ole selles osas mingi erand.

Vt lisaks:

“Faktid, mitte meelitused samasooliste külgetõmbe kohta: Homoseksuaalsuse ja Teadusuuringute Erakorralise Komitee avalik kiri”, Elukultuuri Instituudi Häälekandja, 02.11.2007, kättesaadav aadressil elukultuur.wordpress.com/2007/11/02/faktid-mitte-meelitused-samasooliste-atrakt-siooni-kohta/

David van Gend, “Tunnistagem, et homoseksuaalne käitumine on ebatervislik”, De Civitate, 20.09.2012, kättesaadav aadressil www.decivitate.ee/?news_id=1259

VALE 27: Homoseksuaalsus on muutumatu isikuomadus, nagu nt mustanahalisus või vasakukäelisus.

Kahtlemata võib homoseksuaalsest kalduvusest ja kiusatusest ülesaamine olla väga keeruline – selleks võib olla tarvis ka professionaalset abi. Ent nagu paljude inimeste isiklik kogemus kinnitab, ei ole see kindlasti mitte võimatu. Kuigi homoaktivistid varjavad seda, ei saa nad eitada, et loendamatu hulk inimesi on jätnud homoseksuaalse eluviisi selja taha, on selle üle õnnelikud ning elavad täisväärtuslikku perekonnaelu. Nt dr Lawrence Hatterer on kinnitanud järgmist:

“Ma olen “terveks ravinud” palju homoseksuaale... Minu tööga võib tutvuda iga uurija, sest see kõik on kümne aasta jooksul salvestatud magnetofonilindile. Paljud neist tervenenu (eelistan kasutada sõna “muutunud”) patsientidest on abiellunud, neil on perekonnad ja nad elavad õnnelikult. ‘Kui kord juba homoseksuaal, siis igavesti homoseksuaal’ on destrukttiivne müüt.”²²²

Ka Ameerika Psühhiaatrite Assotsiatsiooni kunagine esimees Nicholas Cummings on ametlikult kinnitanud, et ta on psühhiaatrikarjääri jooksul ravinud enam kui

kahte tuhandet homoseksuaali, kes soovivad homoseksuaalsest eluviisist väljuda, ning et ta teab ka sadu homoseksuaale, kel on see õnnestunud.²³

Seejuures on homoliikumine väga vaenulik endiste homoseksuaalide ja psühhiaatrite suhtes, kes väidavad, et homoseksuaalne kalduvus on ületatav ja et homoseksuaalsest eluviisist saab vabaneda. Teatud mõttes on see vaenulikkus ka mõistetav, sest inimesed, kes homoseksuaalse kalduvuse ja eluviisi kohta tõtt räägivad, kujutavad endast homoliikumise valelike püüdluste edukuse suhtes tõsist ohtu.

VALE 28: Homoseksuaalsus ei ole haigus ega hälve. Ameerika Psühhiaatrite Assotsiatsioon kustutas homoseksuaalsuse juba 1973. aastal psüühikahäirete nimekirjast.

Selle argumendi näol on tegemist tüüpilise pooltõega. Ühelt poolt on tõsi, et Ameerika Psühhiaatrite Assotsiatsioon (APA) kustutas homoseksuaalsuse 1973. aastal psüühikahäirete nimekirjast ja väidab, et nii heteroseksuaalne kui homoseksuaalne käitumine on inimese seksuaalsuse normaalsed aspektid. Kuid sellest ei järeldu automaatselt, et homoseksuaalsus ei ole käsitletav psüühikahäire, psüühilise hälbe või psüühilise kõrvalekaladena.

Nimelt on oluline uurida ka küsimust sellest, miks ja millistel kaalutlustel homoseksuaalsus APA poolt psüühikahäirete nimekirjast välja arvati. Homoliikumise eestvedajad mõistsid juba 1960-ndatel aastatel, et oma eesmärkide poole püüdlamiseks on hädavajalik saavutada, et homoseksuaalsust ei käsitletaks enam psüühilise hälbena. Selleks avaldati APA-le kui psühhiaatrite erialaorganisatsioonile üha kasvavat survet. Paljud teadlased on avalikult välja öelnud, et APA asjakohane otsus langetatigi mitte teadusliku uurimistöö ja selle tulemusel saavutatud põhjendatud avastuste tulemusel, vaid lihtsalt homoliikumise jõulise lobitöö ja survestamise tõttu. Homoliikumise agressiivsest survestamisest ja selle tulemusena saavutatud APA kursimuutusest annab ülevaate R. Bayeri tasakaalustatud raamat "Homoseksuaalsus ja Ameerika Psühhiaatria" (1987). Igal juhul oli APA kõnealune otsus pigem ideoloogilis-poliitiliste kui teaduslike tagamaadega.

On väga irooniline, et kuigi homoliikumine kasutab ühena oma lipukirjadest loosungit, et igapäev peab olema õigus ja võimalus valida endale meelepärane eluviis, ei taha homoaktivistid samal ajal mingil juhul lubada seda õigust ja võimalust nendele inimestele, kes sooviksid homoseksuaalsest eluviisist professionaalse

abiga välja tulla – ega ka psühhiaatritele, kes tahaksid selles osas inimestele abiks olla. Kui see ei ole silmakirjalikkus, siis mis see on?

Tartu Ülikooli professor Tõnu Lehtsaar on kirjutanud kommentaariks homoliikumise survele psühhiaatrilistele positsioonidele, et ta ei tea “pärast kommunismi kokkuvarisemist ühtegi ideoloogiat, mis oleks Lääne ühiskonda ja selle allstruktuure sedavõrd lõhestanud kui eriarvamused homoküsimuses” ja et “psühholoogia, psühhiaatria ja sotsiaaltöö [täidavad üha enam] pahempoolset ideoloogilist tellimust”.

Vt lisaks:

“NARTH and the APA – A Brief History”, kättesaadav aadressil www.narth.com/#!narth-and-the-apa---a-brief-history/c2261

Gudrun Schultz, “Noted U.S. Psychologists Condemn Gay Activist Influence on APA”, LifeSiteNews.com, 20.12.2005, kättesaadav aadressil www.lifesitenews.com/news/noted-us-psychologists-condemn-gay-activist-influence-on-apa/

Matthew Cullinan Hoffman, “Psühholoogia ja homoseksuaalsus: poolearulised hullumaja juhtimas?”, Elukultuuri Instituudi häälekandja, 14.09.2009, kättesaadav aadressil elukultuur.wordpress.com/2009/09/14/psuhholoogia-ja-homoseksuaalsus-poolearulised-hullumaja-juhtimas/

Tõnu Lehtsaar, “Homoideoloogiast parempoolset”, Delfi, 03.06.2010, kättesaadav aadressil www.delfi.ee/news/paevauudised/arvamus/tonu-lehtsaar-homoi-deoloogiast-parempoolset.d?id=31442621

VALE 29: Homosuhted ei ole tingimata kristliku moraaliõpetusega vastuolus, sest isegi osad kristlased määratlevad end geikristlastena.

Kindlasti on tõsi, et ka kristlaste seas leidub inimesi, kes kannatavad homoseksuaalse kiusatuse all – nagu paljud teised inimesed kannatavad mitmesuguste muude kiusatuste all. Kindlasti on kristlaste seas ka neid, kes ei suuda homoseksuaalsele kiusatusele vastu panna ja astuvad sel viisil patu tee. Eeldusel, et inimesed kahetsevad sellist käitumist, võivad nad olla kristlased.

Ent just niisama kindlasti ei saa kristlasteks pidada inimesi, kes elavad homosuhtes ja ka õigustavad homoseksuaalset käitumist, olgugi, et Kiriku õpetus on vastupidine. Piibel on homoseksuaalse käitumise osas ühemõtteline, nimetades seda Vanas Testamendis muuhulgas jäleduseks (3 Ms 18:22) ja Uues Testamendis

rüvedaks, rõvedaks, häbematuks, loomuvastaseks (Ro 1:24-27) ja jumalateotuslikuks (Ju 7).

Ka Eesti Kirikute Nõukogu, mis ühendab kõiki suuremaid Eestis tegutsevaid kristlikke usuühendusi, on homoseksuaalse käitumise oma 2008. aasta ühisavalduses ühemõtteliselt hukka mõistnud, toonitades, et kuivõrd Piibli seisukohast tuleb pidada lubamatuks mistahes seksuaalakti väljaspool mehe ja naise vahelist abielu, ei saa Kirik aktsepteerida ka homoseksuaalset suhet ega käitumist ning et ühtviisi taunitav on nii homopartnerluse kui ka “homoabielu” seadustamine ja seeläbi homosuhetele ühiskondliku tunnustuse andmine: “EKN-i liikmeskirikute ühine arusaam on, et pahesid ja patte ei peaks ühiskondlikult tunnustama ega isikuvabadusega õigustama.”

EKN lisab oma avalduses, et olgugi, et Piibel õpetab pattu taunima, kutsub see ka patusele armastust osutama. Ent tõeline armastus patuse suhtes ei saa kunagi seisneda selles, et me loobume patu nimetamisest patuks – armastus tähendab seda, et peame aitama patusel patust üle saada.

Vt lisaks:

“Eesti Kirikute Nõukogu seisukoht homoseksuaalsuse küsimuses”, EKN, 16.10.2008, kättesaadav aadressil www.ekn.ee/lakitus.php?id=1

“Eesti Kirikute Nõukogu seisukoht kooseluseaduse eelnõu kontseptsiooni kohta”, EKN, 28.09.2012, kättesaadav aadressil www.ekn.ee/lakitus.php?id=21

3. OSA

MUUD HOMOSEKSSUAALSE KÄITUMISEGA SEONDUVAD KÜSIMUSED

VALE 30: Homoseksuaalsed suhted ei ole sugugi tervistkahjustavamad kui mehe ja naise vahelised seksuaalsuhted.

See väide on mitte lihtsalt väär, vaid ka ohtlik, sest võib eksitada paljusid noori inimesi, kes panevad sellest lähtudes ja homosuhetesse astudes oma tervise tõsisesse ohtu. Tõde on see, et homosuhted – eriti meestevahelised seksuaalsuhted – on mitmes aspektis selgelt tervist kahjustavad.

Homoseksuaalidest meeste seas on muu populatsiooniga võrreldes oluliselt levinumad nii inimpapilloomviirus (mis on peamiseks emakakaelavähi põhjustajaks naiste seas ja pärakuvähi põhjustajaks meeste seas), hepatiit A, hepatiit B ja hepatiit C, tripper, süüfilis, mitmesugused seedetraktiga seotud vaegused, pärakuvähk kui ka HIV/AIDS. Naissoost homoseksuaalide seas on seevastu üldpopulatsiooniga võrreldes oluliselt laiemalt levinud bakteriaalne vaginoos, hepatiit C, HIV/AIDS ja vähkkasvajad.²⁴

Homosuhete terviseohtlikkuse tõttu on need paljudes riikides siiani üleüldse keelatud, nende ühiskondlikust propageerimisest rääkimata.

Ühendkuningriigi Rahvusliku Tervise ja Heaolu Asutuse direktor ja suguhaiguste ekspert dr Kevin Fenton hoiatas hiljuti Briti HIV Assotsiatsiooni Ühingu konverentsil peetud ettekandes, et kogu maailmas valitseb homoseksuaalidest meeste seas üha kasvav ja potentsiaalselt katastroofiliste tagajärgedega HIV epideemia oht. Dr Fentoni sõnul on HIV-ga nakatumine absoluutselt kõikjal maailmas homosuhteid praktiseerivate meeste seas üldpopulatsiooniga võrreldes kordades kõrgem, ulatudes kõrge elatustasemega riikides koguni 23-kordse ülekaaluni.²⁵

USA valitsusasutuse Center for Disease Control (CDC) andmetel on noored homo- ja biseksuaalid ainuke ühiskonnagrupp, kus HIV nakatumiste tase on jätkuvalt tõusuteel. Homosuhete tervisekahjulikkuse mastaapsusest annab aimdust CDC järelalus, et kuigi meessoost homoseksuaale on ühiskonnas kõigest ca 2%, langes nt 2009. aastal nende arvele 61% uutest HIV-ga nakatumise juhtumitest. Nende andmete põhjal saab järeldada, et USA-s oli 2009. aastal nakatumine HIV-sse meessoost homoseksuaalide seas koguni 76 korda suurem kui ülejäänud populatsioonis.²⁶ Seetõttu tunnistab isegi homoliikumine, et vähemalt USA-s on AIDS peamiselt just homoseksuaalsete meeste haigus.²⁷

Väga kõnekas on homoseksuaalse eluviisi terviseohtlikkusest rääkides ka asjaolu, et homosuhteid praktiseerivatel meestel ei lubata pea mitte kusagil maailmas doonorina verd loovutada. Ka Eestis on Verekeskuse kodulehel selgelt kirjutatud, et vere loovutamine on keelatud nakkushaiguste verrega edasikandmise suhtes riskigruppi kuuluvatel isikutel, kelleks on mehed, kellel on seksuaalsuhe teise mehega, prostituudid, narkomaanid ning eelpool loetletud isikute seksuaalpartnerid.²⁸

Suguhaiguste oluliselt laiem levik homoseksuaalide seas tuleneb ennekõike kahest põhjusest.

- Esimeseks põhjuseks on asjaolu, et kui mehe ja naise suguorganid on omavahel ideaalselt kokkusobivad, siis homoseksuaalne vahekord (eriti meeste vahel) on oma iseloomult anatoomiliselt sobimatu ja sellisena kahjustavate tagajärgedega. See loob omakorda kordades soodsamad tingimused bakteriaalsete ja viiruslike infektsioonide levikuks.
- Teiseks põhjuseks on tõsiasi, et homoseksuaalses eluviisis on truudus partnerile väga harv nähtus – homoseksuaalidel on keskmiselt kordades rohkem seksuaalpartnereid kui teistel inimestel. Nt ühe Hollandis läbi viidud uuringu kohaselt oli isegi neil homoseksuaalidest meestel, kes elasid nõ stabiilses partnerluses, aasta jooksul keskmiselt 8 “juhuslikku” seksuaalpartnerit ning neil, kel nõ stabiilset partnerit ei olnud, oli aasta jooksul keskmiselt 22 “juhuslikku” partnerit. Sama uuringuga leidis tuvastamist, et homoseksuaalide nõ stabiilse partnerluse keskmiseks kestuseks oli vähem kui 2 aastat.²⁹

Seda, et liiderlikkus on homoseksuaalse subkultuuri oluline osa, ei eita sageli homoaktivistid isegi. Nt homoseksuaalist kirjanik Lars Eighner on öelnud: “Ma

ei näe homoseksuaalide juhusuhetes midagi halba. Ma pean gei-elu üheks kõige positiivsemaks küljeks seda, et erinevatest ringkondadest inimesed saavad väga kiiresti lähedaseks.³⁰ 1980. aastate alguses, kui ilmnesisid esimesed AIDS-i juhtumid, kinnitasid paljud HIV-ga nakatunud homoseksuaalsed mehed, et neil on olnud elu jooksul rohkem kui tuhat seksuaalpartnerit.³¹

Ehk kõige selgemini nähtub homosuhete ebatervislikkus asjaolust, et homoseksuaalide (eriti meeste) eluiga on üldpopulatsiooniga võrreldes oluliselt madalam.³²

VALE 31: Homosuhetega ei kaasne rohkem psüühilisi probleeme kui heteroseksuaalsete suhetega. Vastupidi, homoseksuaalne käitumine teeb inimesed õnnelikuks.

See väide kõlab küll ilusalt, aga nagu paljude teiste homoliikumise argumentidega, on sel üks lihtne puudus – see on faktiliselt väär. Tõde seisneb täpselt vastupidises: homosuhted kahjustavad mitte ainult füüsilist tervist, vaid kujutavad endast tõsist ohtu ka psüühilisele ja vaimsele tervisele.

See tõsiasi on leidnud uuringutega nii ulatuslikku kinnitust, et sageli ei vaidlusta seda homoaktivistid isegi. Nt Southern Poverty Law Center, mis seisab nn homoõiguste eest, on tunnistanud oma materjalides: “On tõsi, et homoseksuaalide seas esineb üldpopulatsiooniga võrreldes rohkem ärevushäireid, depressiooni ning depressiooniga seotud haigusi ja käitumismustreid, nagu alkoholi ja narkootikumide kuritarvitamine.”³³

Küll aga väidavad homoaktivistid, et homoseksuaalide psüühiliste hädade põhjuseks on mitte homoseksuaalne eluviis ja selle ebamoraalsus, ebatervislikkus, vägivaldsus jne, vaid ühiskonna mittetoetav suhtumine sellesse. Ehk teisisõnu väidavad nad, et kui ühiskond suhtuks homosuhetesse positiivselt ja kiidaks need täielikult heaks, siis kaoks ka homoseksuaalide psüühilised vaegused.

Selline põhjendus ei ole vettpidav. Kui homoseksuaalide psüühiliste hädade põhjuseks oleks ühiskonna mittesoosiv suhtumine homosuhetesse, siis oleks mõistlik eeldada, et niisugustes linnades ja riikides, kus homosuhted on kultuuriliselt võrdlemisi aktsepteeritud, peaks homoseksuaalide psüühiline tervis olema märksa parem kui mujal. Ometi ei ole see aga tõestust leidnud – pigem võib eeldada, et kohtades, kus homosuhted on laiemalt levinud, on proportsionaalselt rohkem levinud ka sellega kaasnevad tervislikud probleemid.³⁴

Sellest tulenevalt on mõistlik pigem eeldada, et homoseksuaalide psüühilised vaegused tulenevad ennekõike homosuhete ebaloomulikkusest, ebamoraalsusest ja ebatervislikkusest, mitte ühiskonna taunivast suhtumisest. See omakorda osundab, et mida enam ühiskond homosuhteid soosiks ja neid soodustaks, seda enam homoseksuaalse käitumisega seonduvad psüühilised probleemid ühiskonnas leviks.

VALE 32: Homosuhted ei ole vägivaldsemad kui heteroseksuaalsed suhted.

Homoliikumine püüab luua ühiskonnas mulje, nagu oleks homoseksuaalid suure ühiskondliku rõhumise ja tagakiusamise ohvrid ning nagu nad väärleksid seetõttu meie kõigi suurt kaastunnet.

Üheks vahendiks selle eesmärgi poole liikumisel on väide, et homoseksuaalid kannatavad üldpopulatsiooniga võrreldes palju enam vägivald all ja et nende suhtes pannakse toime palju vihakuritegusid.

Esiteks on tõsiasi, et sellised süüdistused on enamasti alusetud või kunstlikult paisutatud. Ka Eestis räägivad homoaktivistid sageli, et homoseksuaalid kannatavad vihakuritegude all – seetõttu püüavad nad suruda läbi vaenu õhutamisest keelava karistusseadustiku § 151 laiendamist, et oleks lihtsam süüdistada inimesi vihakuritegudes. Ometi on kõnekas, et isegi politseil puudub info selle kohta, kui palju on Eestis pandud toime vägivaldtegevusi, mille motiiviks on viha rünnatava isiku homoseksuaalsuse suhtes.³⁵ Seega on homoaktivistide väited, nagu eksisteeriks selliseid vihakuritegusid palju, puhtspekulatiivsed ning suure tõenäosusega ka alusetud.

Homoaktivistid käsitlevad aga vaenu õhutamisena isegi seda, kui keegi ütleb rahulikult ja viisakalt avalikult välja, et homosuhted on ebamoraalsed, ebatervislikud ja ühiskonnale kahjulikud. Selle kinnituseks püüdsid nad saavutada ka seda, et õiguskaitseseorganid algataksid vaenu õhutamise süüdistuse alusel menetluse SA Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks vastu, kui me viisime läbi kampaaniat “Kaitsekem üheskoos perekonda!”, et koguda allkirju loomuliku perekonna kaitseks homoliikumise püüdluste eest suruda läbi perekonna institutsiooni radikaalne õiguslik ümberdefineerimine.³⁶

Harvad ei ole ka sellised juhtumid, kus homoaktivistid süüdistavad ühiskonda homovihkamises väljamõeldud etteheidete alusel.

Üks rohkelt tähelepanu saanud juhtum, mille kohta on meedia kaasabil palju teavet

levitatud, puudutab 21-aastase homoseksuaalist tudengi Matthew Shepardi brutaalset mõrva 1998. aastal. Homoliikumine on teinud Shepardi juhtumist homovihkamise vastase võitluse sümboli ja ekspluateerinud seda tohutu intensiivsusega, et kujundada ühiskonnas arusaamist, nagu oleks igasugune moraalne vastuseis homosuhetele ja homoliikumise püüdlustele potentsiaalselt traagiliste tagajärgedega vihkamine.

Matthew Shepardi vanemad on reisinud USA valitsuse toel homoliikumise saadikutena paljudesse riikidesse, et rääkida oma poja traagilisest saatusest ja kutsuda ühiskondi üles olema homoseksuaalide suhtes kaastundlikum. 2012. aasta sügisel külastasid Judy ja Dennis Shepard lisaks Ungarile, Poolale ja Lätile ka Eestit, kohtudes muuhulgas president Toomas Hendrik Ilvesega ja tehes USA saatkonnast avaliku videopöördumise eesti ühiskonna poole. Postimees kajastas seda sündmust, edastades oma veebilehel Matthew Shepardi vanemate videopöördumise ja selgitades seda järgmise kokkuvõttega:

“1998. aastal sattus Judy ja Dennis Shepardi poeg Matthew USAs oma homoseksuaalsuse tõttu julma vihakuriteo ohvriks, mille tagajärjel ta suri. Matthew vanemad on sellest ajast peale levitanud hoolimise sõnumit, võideldes vihakuritegude vastu USAs ja kaugemalgi, saavutades seadusemuudatusi ja olles muutunud olulisteks kõneisikuteks LGBT teemadel. Näiteks 2009. aastal allkirjastas USA president Barack Obama Matthew Shepardi ning ühe teise ohvri nime kandva vihakuritegude ennetamise akt.”³⁷

Niisiis on maalitud Matthew Shepardist pilt kui kaunishingest, kes mõrvati üksnes tema homoseksuaalse kalduvuse tõttu. Ühiskonna reaktsioon Shepardi juhtumile on olnud tohutu ulatusega.

Tõsiasi, millest meedia aga ei räägi, on see, et homoliikumine on teinud Matthew Shepardi loost ühe suure vale. Aja jooksul on ilmnunud üha enam fakte, mis kinnitavad, et tegelikult toimus Shepardiga midagi sootuks muud, kui homoaktivistid väidavad. Need faktid said lõpliku kinnituse 2013. aasta sügisel, kui homoseksuaalist ajakirjanik Stephen Jimenez avaldas raamatu, mis rajanes mh enam kui sajal intervjuul juhtumiga ühel või teisel moel seotud inimestega, ning järeldas ühemõtteliselt, et Matthew Shepard tapeti mitte tema homoseksuaalsuse tõttu, vaid röövimise eesmärgil – ja mitte mingite homovihkajate poolt, vaid tema enda homoseksuaalidest seksipartnerite poolt, kellega koos ta pidutses ning tarvitas ja müüs narkootikume.³⁸

Seega on selge, et Shepardi esitlemine vihakuritegude ohvriks langenud homoliikumise ülla märtrina on mitte üksi valelik, vaid ka sügavalt manipulatiivne. Ometi nähtub sellest loost väga selgesti, kuidas homoliikumine tarvitab kõikvõimalikke ala- tuud võtteid, et oma vastaseid vaigistada ja ühiskonnale oma püüdlusi peale suruda.

Matthew Shepardi juhtum on tegelikult aga oluline näide veelgi tõsisemast probleemist, millest homoaktivistid ja meedia pea kunagi ei räägi – nimelt näi- teks sellest, et homoseksuaalide jaoks on kümneid kordi suuremaks ohu allikaks omavaheline lähisuhtevägivald kui mingid väidetavad homovihkajalikud teod. Uuringutega on leidnud korduvalt kinnitust, et homoseksuaalide seas on lähisuh- tevägivald oluliselt levinum kui normaalsete paaride juures.³⁹

VALE 33: Homoseksuaalselt käituvad inimesed ei seondu laste sek- suaalse kuritarvitamisega tihedamalt kui heteroseksuaalselt käituvad inimesed.

Tegemist on homoliikumise poolt laialt levitatud väitega, mille paikapidavus on pa- rimal juhul kaheldav. Et tegemist on väga olulise küsimusega, vajaks see kahtlemata põhjalikumat uurimist ka Eestis, mh selle pärast, et anda hinnang homoseksuaali- dest meeste sobivuse kohta nt õpetajaks, lasteaiakasvatajaks või lapsehoidjaks.

Kindlasti ei ole kõik homoseksuaalid ega ka enamik homoseksuaalidest laste- pilastajad. Samuti oleks väär väita, et enamiku lastepilastamistest panevad toime homoseksuaalid. Küll aga näivad uuringud osundavat, et homoseksuaalide seas on lastepilastamise tase oluliselt kõrgem kui üldpopulatsiooni lõikes.⁴⁰

Esiteks on oluline teadvustada, et peaaegu kõik lastepilastamised pannakse toime meeste poolt. Võtmetähtsusega asjaolu on aga see, et selliste lastepilastamise juhtumite osakaal, kus meessoost isik astub seksuaalsuhtesse poisi või noorukiga, on palju kõrgem kui homoseksuaalsete meeste osakaal ühiskonnast. Ehk teisisõnu: homoseksuaalse iseloomuga lastepilastamine on palju levinum (protsentuaalselt, mitte absoluutarvuna) kui täiskasvanute vahelised homoseksuaalsed suhted.

Selle fakti paikapidavust ei vaidlusta ei laste seksuaalset kuritarvitamist ega ka homoseksuaalset käitumist uurivad teadlased.⁴¹ Nt teadusajakirjas *Journal of Sex & Marital Therapy* avaldatud uuringuga, milles analüüsiti 457 meessoost lapsepilastaja käitumist, leidis kinnitust, et “ligikaudu kolmandik neist seksuaal- kurjategijaist valis oma seksuaalse iha rahuldamise objektiks poisid.”⁴² Teise

uuringuga tuvastati, et kuigi homoseksuaalseid mehi on ühiskonnas vähemalt 20 korda vähem kui ülejäänud mehi, pannakse ligikaudu kolmandik kõigist laste vastu suunatud seksuaalkuritegudest toime poiste suhtes.⁴³

Homoaktivistid väidavad aga eeltoodust lähtuvat järeltust, et homoseksuaalsete meeste seas on lastepilastamine ülejäänud populatsiooniga võrreldes oluliselt levinum, väites, et enamik mehi, kes pilastavad poisse, ei ole “homoseksuaalsed” oma suhetes teiste täiskasvanutega.

Sellist väidet ei saa aga niisama lihtsalt heaks kiita – seda peaks toetama ka tõendusmaterjal. Tõendusmaterjal, mis selle väite toetamiseks tavaliselt esitatakse, on kaheldava väärtusega, samal ajal kui mitmed uuringud näivad kinnitavat, et homoseksuaalse käitumise ja lastepilastamise vahel on tõesti seos. Nt tuvastati teadusajakirjas *Archives of Sexual Behaviour* avaldatud uuringuga, milles analüüsiti 229 süüdimõistetud lapsepilastaja kaasuseid, et “86% laste vastu suunatud seksuaalkuritegude toimepanijatest identifitseeris end homo- või biseksuaalsena.”⁴⁴

Need, kes eitavad väidet, et homoseksuaalsuse ja lastepilastamise vahel eksisteerib seos, püüavad sageli toetada oma seisukohti definitsioonide kitsendamise teel. Nt öeldakse, et poisse pilastanud meest ei või käsitleda homoseksuaalina, kui tal on lisaks meestele olnud seksuaalsuhteid ka naistega vms. Samuti püütakse mõni kord asendada laiem mõiste “laste seksuaalne kuritarvitamine” või “lastepilastamine” mõistega “pedofiilia” ja määratleda see siis üksnes seksuaalsuhete omamisena väga noorte, eel-puberteedialiste lastega. Selline kõnealuste kategooriate ahendamine võimaldab lihtsamini eitada väidet “homoseksuaalid on tõenäolisemalt pedofiilid”, kuna tõepoolest eelistavad alaealisi meessoost isikuid pilastavad mehed pigem teismeealisi noorukeid kui eel-puberteedialisi poisse.⁴⁵ Siiski ütleb terve mõistus, et muret peaks tundma igasuguse seksuaalse läbikäimise pärast, mis leiab aset ühelt poolt täisealiste isikute ja teiselt poolt alla 16-aastaste isikute vahel.

Lisaks statistiliste andmete ja uuringutega kinnitust leidnud faktidele on tõsi asi ka see, et homoseksuaalide seas on ka selge subkultuur, mille raames lausa idealiseeritakse meeste seksuaalsuhteid alaealiste poistega, olgu nad eelpuberteedi- või puberteedieas. Nt seondus 1980. aastatel homoliikumisega tihedalt selline organisatsioon, nagu Põhja-Ameerika Meeste/Poiste Armastuse Assotsiatsioon (*North American Man/Boy Love Association*), mille eesmärgiks oli tühistada kõik lastega seksuaalsuhteid keelavad seadused ja vabastada vangistusest kõik inimesed, kes on mõistetud süüdi lastepilastamises, kui süüdimõistmise aluseks olnud teod ei kätkenud vägivalda. Ka antiikmaailmas, millele homoaktivistid sageli eeskujuna

viitavad, olid homoseksuaalsed suhted levinud peamiselt just vanemate kõrgklassi meeste ja poiste vahel. Seejuures on ka homoaktivistid ise kinnitanud, et homoseksuaalses subkultuuris on erilisel hinnas seksuaalsuhted noorte inimestega. Nt 2002. aastal kirjutas homoseksuaalist kirjanik Paula Martinac:

“Mõned homomehed väidavad siiani, et täiskasvanu, kel on seksuaalsuhted temaga samast soost alaealise isikuga, teeb niiviisi lapsele teene... Täiskasvanute ja noorukite vahelisi seksuaalsuhteid käsitletakse geikultuuri olulise aspektina... Selline romantiline nägemus täiskasvanute ja noorukite vahelistest seksuaalsuhetest on olnud oluline osa gei-kirjandusest ning see on imbunud ka gei-teemalistesse filmidesse... Kuni me kõik ei loobu heakskiitvast suhtumisest seksuaalsuhetesse alaealistega, ei suuda homokogukond eales pedofiilia-stereotüübi vastases võitluses edu saavutada.”⁴⁶

Ka Katoliku Kirikus aset leidnud preestrite poolseid laste seksuaalse kuritarvitamise juhtumeid uurides on tuvastatud, et valdav osa sellistest kaasustest seonduvad homoseksuaalidega. Nt on probleemi põhjalikult uurinud Dariusz Oko kirjutanud, et “ülemaailmset Kirikut raputanud seksuaalse vägivalda skandaalid olid peamiselt homoseksuaalsete vaimulike töö.”⁴⁷ See on ka peamine põhjus, miks Katoliku Kirik on teinud pingutusi, vältimaks homoseksuaalse kalduvusega meeste vastuvõtmist preestriseminari.

Asjaolu, et ebaoproportsionaalselt suur osa lastepilastamisest seisneb meeste seksuaalsuhetes poiste ja noorukitega, annab rohkelt põhjust muretsemiseks. Selles lähtuvalt oleks tarvis palju põhjalikumalt uurida kõnealuse probleemi tagamaid, sest teadaolevalt puudub Eestis statistiline informatsioon selle kohta, kui palju laste vastu suunatud seksuaalkuritegudest on pandud toime homoseksuaalide poolt. Kindlasti ei ole lahenduseks see, kui ideoloogilistel kaalutlustel lihtsalt postuleeritakse, et homoseksuaalide seas esineb lastepilastamist *täpselt sama palju* kui üldpopulatsiooni lõikes – pealegi ei saa seda ilma asjakohaste faktide tuvastamiseta üldse väita. See oleks mitte ükski ebaveenev, vaid ka ebamõistlik ja vastutustundetu.

Vt lisaks:

“Homosexuality and Child Sexual Abuse”, Family Research Council, kättesaadav aadressil www.frc.org/get.cfm?i=IS02E3

VALE 34: Pole tähtis, et lapsel oleks ema ja isa – tähtis on see, et last kasvataks teda armastavad inimesed. Ühiskond peab tunnustama homoseksuaalide õigust lapsendamisele.

Esiteks peab ütlema, et mitte kellelgi ei ole mingisugust loomulikku õigust ühelegi lapsele, kes ei ole tema enda laps. Seevastu on lastel loomulik õigus oma emale ja isale ning kasvamisele loomulikus ja terviklikus perekonnas.

Paljude uuringutega on leidnud kinnitust tõsiasi, et laste kõige paremaks keskkonnaks on perekond, mille moodustavad nende abielus isa ja ema. Teemaatilise uurimistööga tegelev ühing *Child Trends* on võtnud asjakohased uuringud kokku järgmiselt:

“Teaduslikud uuringud kinnitavad selgelt, et perekonna struktuur mõjutab laste heaolu ja et kõige enam toetab laste head käekäiku perekond, mis moodustub laste endi abielus isast ja emast.”²⁴⁸

Homoaktivistid väidavad aga, et pole oluline, kas lapsi kasvatavad nende ema ja isa või mitte – oluline on see, et lapsi kasvataks neid armastavad inimesed. Seda väidet ei toeta ei terve mõistus ega ka usaldusväärsete sotsiaalteaduslike uuringute tulemused.

Tõsi on ka see, et suurt osa siiani läbiviidud uuringutest seonduvalt laste kasvamisega homoseksuaalide juures iseloomustavad tõsised meetoodilised vead. Kõikide taoliste uuringute usaldusväärsuse jaoks on võtmeküsimus, kuidas on moodustatud valim. Enamasti on see olnud pisike vabatahtlike grupp, kelle huvides on abielu- ja lapsendusõiguse laiendamine loomulikult perekonnalt ka homopaaridele.

Seevastu kõige ulatuslikum ja representatiivsem temaatiline uuring, mille viis hiljuti läbi Texase Austini Ülikooli professor Mark Regnerus, kinnitab, et tegelikult eksisteerivad märkimisväärsed erinevused seonduvalt sellega, kas lapsed kasvavad loomulikus perekonnas või homokooselus ning et viimane on lastele tunduvalt ebasoodsam kasvukeskkond:

- homokooselus kasvanud on altimad abieluvälisele kooselule;
- homokooselud on kasvukeskkonnana majanduslikult vähem kindlustatud;
- homokooselus kasvanud vajavad oluliselt rohkem sotsiaaltoetust ning nende töötuse protsent on kuni neli korda kõrgem;

- koguni 23 protsenti lesbiperekondades kasvanutest olid põdenud suguhaigusi võrreldes näiteks ainult kahe protsendiga nendest, kes on pärit loomulikust perekonnast;
- homokooseludes kasvanud lastel on oluliselt suurem oht sattuda täiskasvanu seksuaalse ahistamise objektiks kuni selleni, et neid sunnitakse seksuaalvahekorda (kolmandik lesbiperekondades kasvanutest);
- suguhaiguste põdemise tõenäosus on homokooseludest pärit lastel kolm korda suurem;
- homokooselus kasvanud laps on kolmandiku võrra suurema tõenäosusega samamoodi homoseksuaalse kalduvusega.⁴⁹

Lisaks toob Regneruse uurimistöö välja, et loomulikust perekonnast pärit lapsed on täiskasvanuks saades edukamad, parema psüühilise tervisega, majanduslikult kindlustatumad, tasakaalukamad ning õnnelikumad oma inimsuhete üle. Homopaaride juures kasvanud lapsed on seevastu täiskasvanuna altimad narkootikumidele ja suitsetamisele, veedavad oluliselt rohkem aega televiisori ees, omavad suuremat võimalust sattuda seadusega pahuksisse, on depressiivsemad ning neil on inimsuhetes rohkem probleeme (vastavaid tabeleid saab vaadata Regneruse uurimistööst).

Oma uurimistöö tulemusi ühe lausega kokku võttes ütleb professor Regnerus, et traditsioonilises, mehe ja naise loodud perekonnas ning homopaaride juures üles kasvanud laste vahel on märkimisväärne erinevus. Seega väide, et tavaperekonnas ning “homoperekonnas” kasvanud laste vahel ei ole olulisi erinevusi, on lihtsalt vale.

Niisiis näitavad professor Regneruse uuringu tulemused ühemõtteliselt, et homoseksuaalidest koosnev keskkond ei ole lapse kasvamiseks sobiv. Sotsiaalne saamatus, perverssustele kalduv seksuaalelu, probleemsed inimsuhted, psühholoogilised ja majanduslikud probleemid, suguhaigused ning seksuaalne ahistamine näitavad, et inimene, kelle lapsepõlv on täielikult või osaliselt möödunud homoseksuaalsete kasvatajate hoole all, kannatab elus suurema tõenäosusega homokeskkonnas sagedaste probleemide all. Ehk teisisõnu võib uuringu tulemusi summeerides öelda, et traditsiooniline perekond on lapse kasvamiseks ja inimese kujunemiseks konkurentsilt kõige parem keskkond.

Nagu arvata võis, asusid homoaktivistid pärast kõnealuse uuringu tulemuste avalikustamist professor Regnerust aktiivselt ründama, süüdistades teda avalikkust eksitavate seisukohtade levitamises. Nende süüdistuste tõttu moodustas

Texase Ülikool komisjoni ülikooliväliste teadlaste osavõtul, hindamaks professor Regneruse töö teaduslikku kvaliteeti. Komisjoni otsus oli ühene: professor Regneruse uurimistöö vastab akadeemilise teadustöö nõuetele ning süüdistused on alusetud.⁵⁰ Kõike eelnevat silmas pidades oleks riigi poolt homoseksuaalidele lapendamise õiguse andmine väga halb mõte – see otsus teeniks küll homoliikumise ideoloogilisi huve, kuid läheks vastuollu laste õiguste konventsiooniski sätestatud loomuõigusliku põhimõttega, et poliitilised otsused tuleks langetada lähtudes laste parimatest huvidest.

Vt lisaks:

Sten Allik, “Homokooslusest kasvukeskkonna mõju lapsele”, De Civitate, 24.10.2012, kättesaadav aadressil www.decivitate.ee/?news_id=1336

Illimar Toomet, “Homoseksuaalsusest. Emotsioonideta”, Delfi, 26.09.2012, kättesaadav aadressil www.delfi.ee/news/paevauudised/arvamus/illimar-toomet-homoseksuaalsusest-emotsioonideta.d?id=65018306

VALE 35: Homoseksuaalsed suhted on põhimõtteliselt sarnased mehe ja naise vahelistele suhetele – selle erinevusega, et partnerid on samast soost.

See on homoliikumise romantiline müüt, millel on tõega vähe pistmist. Tegelikult on homosuhted mehe ja naiste vaheliste suhetega võrreldes vägagi erinevad.

Esiteks, tõenäosus, et homoseksuaalid elavad mingisuguseski pühendunud suhtes, on tavaliste inimestega võrreldes oluliselt madalam. California Ülikoolis 2006. aastal läbiviidud uuringuga tuvastati järgmist:

“Leidsime, et naissoost homoseksuaalid ning veel enam meessoost homoseksuaalid elavad palju vähem tõenäoliselt pühendunud suhtes kui heteroseksuaalse orientatsiooniga naised ja mehed. Ehk kõige silmapaistvam avastus on samaaegselt ka kõige lihtsam: enam kui pooled homoseksuaalidest mehed (51%) ei ela püsisuhtes. Võrreldes heteroseksuaalse orientatsiooniga naiste (21%) ja meestega (15%) on see number üpris rabav.”⁵¹

Teiseks, isegi püsisuhtes elavad homoseksuaalid (eriti mehed) on oma partnerile palju tõenäolisemalt truudusetud.

- Ühe Hollandis läbiviidud uuringuga, mis avaldati AIDS-i uuringute ajakirjas, tuvastati, et nõ püsisuhtes olevatel homoseksuaalidest meestel oli aasta jooksul keskmiselt ka kaheksa muud seksuaalpartnerit.⁵²
- Ühe Kanadas läbiviidud uuringu kohaselt tunnistas vaid 25% rohkem kui aasta väldanud püsisuhtes elanud homoseksuaalidest meestest, et nende suhe on monogaamne. Uuringu autorid selgitasid seda, öeldes et “geikultuur lubab meestel otsida erineva ... vormiga suhteid väljaspool monogaamsust, mida heteroseksuaalse suundumusega inimesed peavad normiks.”⁵³

2005. aastal teadusajakirjas *Sex Roles* avaldatud uuringuga tuvastati, et 40,3% homopartnerluses elavatest ja 49,3% väljaspool homopartnerlust elavatest homoseksuaalidest olid leidnud, et teatud tingimustel on püsisuhtevälised seksuaalsuhted sobilikud ja vastuvõetavad. Võrdluseks leidis vaid 3,5% abielus meestest ja naistest, et seksuaalsuhted väljaspool nende abielu on teatud tingimustel vastuvõetavad.⁵⁴

Kolmandaks näitavad uuringud, et homosuhted on lühemaajalised ja palju vähem tõenäoliselt elukestvad kui mehe ja naise vahelised paarisuhted (eriti abielud). Ühes 2005. aastal avaldatud artiklis on tsiteeritud laiaulatuslikku ja pikema ajaperioodi vältel läbiviidud uuringut, mille kohaselt on homopaaride lahkuminek konkreetse perioodi vältel meeste puhul rohkem kui 3 korda ja naiste puhul rohkem kui 4 korda tõenäolisem kui abielupaaride puhul.⁵⁵

Neljandaks on tõsi ka see, et homosuhtes on oluliselt kõrgem lähisuhte vägivalla määr kui meeste ja naiste vahelistes suhtes, kusjuures eriti kõrge on vägivalla määr meessoost homoseksuaalide vahelistes suhtes.⁵⁶

Lisades kõigele eelnevale ka homosuhte tervisekahjulikkuse, mida on käsitletud juba eelmistes punktides, nähtub, et väide, nagu oleks homosuhted oma iseloomult normaalsetele meeste ja naiste vahelistele suhetele kvalitatiivselt väga sarnased, on tühipaljas müüt. Paljuski just sellele väitele rajaneb homoaktivistide nõudmine, et ka homosuhtele antaks õiguslik tunnustus perekonna ja abieluna. Aga nagu juba öeldud, puudub nende väidetel faktiline aluspõhi.

VIITED

- 1 "Päevatee", *Vikerraadio*, 21.12.2013, kättesaadav aadressil vikerraadio.err.ee/helid?-main_id=2193061
- 2 Andra Olm, "Mitteabieluline kooselu ja selle õiguslik regulatsioon", *Justiitsministeerium*, 2009, kättesaadav aadressil www.just.ee/orb.aw/class=file/action=preview/id=44568/Partnerlussuhted_anal%FC%FCs_09.07.2009.pdf
- 3 Vt viide 1
- 4 Vt viide 2
- 5 *Ibid*, lk 48
- 6 Allar Jöks, "Seisukoht samasooliste peresuhete seadustamise kohta", otsus nr 6-1/060166/0600782, 02.02.2006
- 7 *Ibid*
- 8 Indrek Teder, "Märgukiri seoses samasooliste isikute peresuhete õigusliku reguleerimise küsimusega", nr 6-8/110661/1102390, 23.05.2011
- 9 Vt viide 6
- 10 "Kooseluseaduse eelnõu kontseptsioon", *Justiitsministeerium*, 2012, kättesaadav aadressil www.just.ee/orb.aw/class=file/action=preview/id=57140/Kooseluseaduse+kontseptsioon.pdf
- 11 "Kooseluseaduse kontseptsiooni kaaskiri", *Justiitsministeerium*, 27.08.2012, kättesaadav aadressil www.just.ee/orb.aw/class=file/action=preview/id=57145/Ministri+kiri+kooseluseaduse+teemal.pdf
- 12 Täpsema ülevaate homopartnerluse ja "homoabieliu" seadustamise kronoloogiast lääneriikides leiab Vikipeediast aadressil en.wikipedia.org/wiki/Recognition_of_same-sex_unions_in_Europe
- 13 David Fergusson, L. Horwood & A. Beautrais, "Is sexual orientation related to mental health problems and suicidality in young people?", 56 *Archives of General Psychiatry* (1999), lk 876-888; Theo Sandfort jt, "Same-sex Sexual Behavior and Psychiatric Disorders: Findings from the Netherlands Mental Health Survey and Incidence Study (Nemesis)", 58 *Archives of General Psychiatry* (2001), lk 85-91.
- 14 "Järgmiseks tuleb grupiabieliu, tunnistab hollandi "homoabieliu" "isa"", *De Civitate*, 03.04.2013, kättesaadav aadressil www.decivitate.ee/?news_id=1619
- 15 Tracey L. Hansen, "Permissive Laws, Permissive Behaviour", *MercatorNet.com*, 21.10.2008, eestikeelsena kättesaadav pealkirja "Kuidas seadused, nõnda ka käitumine" all aadressil elukultuur.wordpress.com/2009/06/07/kuidas-seadused-nonda-kaitumine/
- 16 Alfred Kinsey uurimistöõ põhjaliku kriitika leiab nt järgmistest teostest: Judith A. Reisman ja Edward W. Eichel, Kinsey, Sex and Fraud: *The Indoctrination of a People* (Huntington House: Lafayette, 1990); Judith A. Reisman, *Kinsey: Crimes & Consequences: The Red Queen and the Grand Scheme* (Institute for Media Education: Arlington, 1998)

- 17 Edward O. Laumann jt, *The Social Organization of Sexuality: Sexual Practices in the United States* (University of Chicago Press: Chicago, 1994); Robert T. Michael, John H. Gagnon, Edward O. Laumann ja Gina Kolata, *Sex in America: A Definitive Survey* (Little, Brown and Co.: Boston, 1994).
- 18 Simon Le Vay, "A Difference in Hypothalamic Structure Between Heterosexual and Homosexual Men", 253 *Science* (august 1991)
- 19 Simon Le Vay, *The Sexual Brain* (The MIT Press: Cambridge, Mass., 1993) lk xii
- 20 J. Michael Bailey ja Richard C. Pillard, "A Genetic Study of Male Sexual Orientation," 48 *Archives of General Psychiatry* (detsember 1991), lk 1089-1096
- 21 Dean Byrd & Stony Olsen, "Homosexuality: Innate and Immutable?," 14 *Regent University Law Review* (2002), lk 516-517
- 22 Dr Lawrence J. Hatterer, *Changing Homosexuality in the Male: Treatment for Men Troubled by Homosexuality* (McGraw-Hill: New York, 1970)
- 23 "Noted U.S. Psychologists Condemn Gay Activist Influence on APA", *LifeSiteNews.com*, 20.12.2005, kättesaadav aadressil www.lifesitenews.com/news/noted-us-psychologists-condemn-gay-activist-influence-on-apa/; "Former APA President: I Know of 'Hundreds' of Homosexuals Who Changed Their Orientation", *LifeSiteNews.com*, 06.06.2013, kättesaadav aadressil www.lifesitenews.com/news/former-apa-president-i-know-of-hundreds-of-homosexuals-who-changed-their-or
- 24 Vt üldiselt John R. Diggs Jr, MD, "The Health Risks of Gay Sex" (2002), kättesaadav aadressil catholiceducation.org/articles/homosexuality/healthrisksSSA.pdf
- 25 Thaddeus Baklinski, "Britain's Public Health Chief Warns of Catastrophic Global Gay HIV Epidemic", *LifeSiteNews.com*, 25.11.2013, kättesaadav aadressil www.lifesitenews.com/news/britains-public-health-chief-warns-of-catastrophic-global-gay-hiv-epidemic/; Dr Kevin Fentoni ettekanne pealkirjaga "The Resurgent Global HIV Epidemic among Men who have sex with Men" on kättesaadav aadressil www.bhiva.org/documents/Conferences/Autumn2013/presentations/131114/KevinFenton.pdf
- 26 "New Multi-Year Data Show Annual HIV Infections in US Relatively Stable", *Center for Disease Control*, 03.08.2011, kättesaadav aadressil www.cdc.gov/nchhstp/newsroom/HIVIncidencePressRelease.html; "HIV and AIDS among Gay and Bisexual Men", *Center for Disease Control*, kättesaadav aadressil www.cdc.gov/nchhstp/newsroom/docs/CDC-MSM-508.pdf
- 27 Daniel O'Neill, "HIV Remains a Gay Disease", *Washington Blade*, 23.09.2010, kättesaadav aadressil www.washingtonblade.com/2010/09/23/hiv-remains-a-gay-disease/
- 28 "Vereloovutamise piirangud", <http://www.verekeskus.ee/?op=body&id=138>
- 29 Maria Xiridou jt, "The Contribution of Steady and Casual Partnerships to the Incidence of HIV Infection Among Homosexual Men in Amsterdam", 17 *AIDS* (2003), lk 1029-1038, kättesaadav aadressil www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/12700453
- 30 Lars Eighner, "Why I Write Gay Erotica?", kättesaadav aadressil larseighner.com/works/essays/why_i_write_gay_erotica.html
- 31 Robert T. Michael jt, *Sex in America: A Definitive Survey* (Little, Brown and Co.: Boston, 1994), lk 209

- 32 Robert S. Hogg jt, "Modelling the Impact of HIV Disease on Mortality in Gay and Bisexual Men", 26 *International Journal of Epidemiology* (3/1997), lk 657-661, kättesaadav aadressil ije.oxfordjournals.org/content/26/3/657.full.pdf
- 33 "10 Anti-Gay Myths Debunked", Southern Poverty Law Center, kättesaadav aadressil www.splcenter.org/get-informed/intelligence-report/browse-all-issues/2010/winter/10-myths
- 34 David Fergusson, L. Horwood & A. Beautrais, "Is Sexual Orientation Related to Mental Health Problems and Suicidality in Young People?", 56 *Archives of General Psychiatry* (1999) lk 876-888; Theo Sandfort jt, "Same-sex Sexual Behavior and Psychiatric Disorders: Findings from the Netherlands Mental Health Survey and Incidence Study (Nemesis)", 58 *Archives of General Psychiatry* (2001), lk 85-91
- 35 Politsei- ja Piirivalveamet 19.03.2014 vastus autori 15.03.2014 teabenõudele.
- 36 "Homoaktivistid esitasid politseile kaebuse ja nõuavad kampaania 'Kaitskem üheskoos perekonda!' korraldajate vastu menetluse algatamist", *De Civitate*, 11.04.2013, kättesaadav aadressil www.decivitate.ee/?news_id=1627
- 37 "Judy ja Dennis Shepard: armastage ka oma lapsi", *Postimees*, 12.09.2013, kättesaadav aadressil arvamus.postimees.ee/970028/judy-ja-dennis-shepard-armastage-ka-oma-homolapsi
- 38 Stephen Jimenez, *The Book of Matt: Hidden Truths About the Murder of Matthew Shepard* (Streetforth: Hanover, New Hampshire, 2013)
- 39 Vt lähemalt: Maya Shwaydernov, "A Same-Sex Domestic Violence Epidemic Is Silent", *The Atlantic*; vt ka Susan C. Turell, "Descriptive Analysis of Same-Sex Relationship Violence for a Diverse Sample", 15 *Journal of Family Violence* (2000), kättesaadav aadressil <https://www.ncjrs.gov/App/Publications/abstract.aspx?ID=184364>
- 40 Asjakohastest uuringutest saab ülevaadet lugeda järgmisest teosest: Peter Sprigg & Timothy Dailey (toimetajad), "Is There a Link Between Homosexuality and Child Sexual Abuse?" teoses *Getting It Straight: What the Research Shows About Homosexuality?* (Family Research Council: Washington, DC, 2004), lk 121-142, kättesaadav aadressil downloads.frc.org/EF/EF08L46.pdf
- 41 Vt nt Kurt Freund & Robin J. Watson, "The Proportion of Homosexual Pedophiles Among Sex Offenders Against Children: An Exploratory Study", 18 *Journal of Sex & Marital Therapy* (1/1992), lk 34, kus on sedastatud: "[I]nvestigations have indicated that the ratio of [male] sex offenders against female children vs. offenders against male children is approximately 2:1, while the ratio of gynephiles [heterosexual men] to androphiles [homosexual men] among the general population is approximately 20:1."
- 42 Kurt Freund jt, "Pedophilia and Heterosexuality vs Homosexuality", 10 *Journal of Sex & Marital Therapy* (1984), lk 197
- 43 Kurt Freund, Robin Watson ja Douglas Rienzo, "Heterosexuality, Homosexuality, and Erotic Age Preferences", 26 *The Journal of Sex Research* (1/1989), lk 107
- 44 Edward O. Laumann, John H. Gagnon, Robert T. Michael ja Stuart Michaels, *The Social Organization of Sexuality: Sexual Practices in the United States* (University of Chicago Press: Chicago, 1994), lk 293
- 45 Nt ühes Kanada psühhiaatrilises teadusajakirjas avaldatud artiklis on sedastatud, et "heteroseksuaalse iseloomuga pedofiilajuhtumites on ohvrite vanus enamasti 6-12 aastat.

Homoseksuaalse iseloomuga pedofiiliajuhtumites on ohvrid palju sagedamini kas puberteedieas või puberteedijärgses eas, mistõttu tekib teatud statistiline kattuvus tavaliste homoseksuaalsete suhetega.” John M. Bradford jt, “The Heterogeneity/Homogeneity of Pedophilia,” 13 *Psychiatric Journal of the University of Ottawa* (4/1988), lk 217

- 46 Paula Martinac, “Do We Condone Pedophilia”, *Planet-Out.com*, 27.02.2002
- 47 Dariusz Oko, “Kooos paavstiga homohereesia vastu”, *De Civitate*, 15.06.2013, kättesaadav aadressil www.decivitate.ee/?news_id=1750
- 48 Kristin Anderson Moore jt, “Marriage from a Child’s Perspective: How Does Family Structure Affect Children and What Can We Do About It?”, *Child Research Brief* (Child Trends: Washington, DC, 2012), kättesaadav aadressil www.childtrends.org/wp-content/uploads/2013/03/MarriageRB602.pdf
- 49 Mark Regnerus, “How different are the adult children of parents who have same-sex relationships? Findings from the New Family Structures Study,” 41 *Social Science Research* (juuli 2012), lk 752-770; kättesaadav aadressil www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0049089X12000610. Hea ülevaate uuringu tulemustest leiab aadressilt www.familystructurestudies.com/
- 50 “University of Texas at Austin Completes Inquiry into Allegations of Scientific Misconduct”, 29.08.2012, kättesaadav aadressil www.utexas.edu/news/2012/08/29/regnerus_scientific_misconduct_inquiry_completed/
- 51 Charles Strohman jt, “Couple Relationships among Lesbians, Gay Men, and Heterosexuals in California: A Social Demographic Perspective”, 10. augustil 2006 Ameerika Sotsioloogia Assotsiatsiooni aastakonverentsil Montrealis, Kanadas peetud ettekanne, kättesaadav aadressil www.allacademic.com/meta/p104912_index.html
- 52 Maria Xiridou jt, “The Contribution of Steady and Casual Partnerships to the Incidence of HIV Infection among Homosexual Men in Amsterdam”, 17 *AIDS* (2003), lk 1031
- 53 Ryan Lee, “Gay Couples Likely to Try Non- monogamy, Study Shows,” *Washington Blade*, 22.08.2003), lk 18
- 54 Sondra E. Solomon jt, “Money, Housework, Sex, and Conflict: Same-Sex Couples in Civil Unions, Those Not in Civil Unions, and Heterosexual Married Siblings,” 52 *Sex Roles* (2005), lk 569
- 55 Lawrence Kurdek, “Are Gay and Lesbian Cohabiting Couples Really Different from Heterosexual Married Couples?”, 66 *Journal of Marriage and Family* (2004), lk 893
- 56 Vt nt Bryan N. Cochran ja Ana Mari Cuce, “Characteristics of Lesbian, Gay, Bisexual, and Transgender individuals Entering Substance Abuse Treatment”, 30 *Journal of Substance Abuse Treatment* (2006), lk 135-146

INFO ANNETUSTE KOHTA

Sihtasutus Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks ei saa tegutsemiseks toetust ei Eesti Vabariigilt ega Euroopa Liidult ning selle tegevus on võimalik üksnes tänu annetajate toetusele.

Kui soovite anda oma panuse perekonna ja selle aluseks olevate väärtuste kaitsmisse, siis palun toetage Sihtasutuse tegevust annetusega.

Annetuse tegemiseks tarvilikud andmed leiate sihtasutuse kodulehelt aadressiga www.saptk.ee/kontakt.

Kaitsekem üheskoos perekonda!

2013. aasta kevadel viis SA Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks läbi kampaania “Kaitsekem üheskoos perekonda!”, mille raames kogusime perekonna ja abielu institutsiooni kaitseks ning homopartnerluse seadustamise vastu rohkem kui 38 000 inimese allkirjad.

Petitsioon on endiselt avatud ning sellega saavad liituda kõik inimesed, kes soovivad anda oma panuse selleks, et peatada homoideoloogia pealetung meie maal.

Petitsiooniga saab liituda internetis aadressil www.perekond.ee või helistades Sihtasutusse Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks ning paludes saata endale petitsiooni leht tavaposti teel.

Iga täiendav allkiri meie petitsioonil on väga oluline!

Kui sageli oleme me viimastel aastatel ikka ja jälle meedia vahendusel lugenud ja kuulnud, et:

- homoseksuaalsus on geneetiliselt kindlaksmääratud ja muutumatu isikuomadus;
- homosuhted on igati normaalsed, moraalsed ja tervislikud;
- homoliikumise eesmärgiks ei ole midagi muud kui lihtsalt võrdsed õigused;
- homopartnerluse ja “homoabielu” seadustamine ei puuduta kedagi teist kui homoseksuaale;
- kõik, kes homoliikumise püüdlusi heaks ei kiida, on sallimatud ja homofobid jne.

Käesolevas bukletis on paljastatud nende ja paljude teiste homoliikumise poolt kasutatavate väidete valelikkus, näidates samm sammult ära, kuidas pea kõik homoaktivistide argumendid on puudulikud, rajanedes kas faktivigadel, vääradel eeldustel või loogikavigadel. Me loodame, et bukleti abil õpivad üha enamad inimesed homoliikumise valesid läbi nägema ja astuvad neile otsustavalt vastu, et kaitsta ühiskonna kõlbelisi aluseid homoideoloogia pealetungi eest.

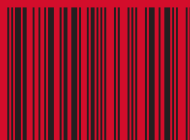

Varro Vooglaid on õppinud õigusteadust Tartu Ülikoolis ja Helisingi Ülikoolis. Ta on Sihtasutuse Perekonna ja Traditsiooni Kaitseks juhataja ja üks selle asutajatest. Varro Vooglaid on abielus ja viie lapse isa.

Sihtasutus Perekonna ja Traditsiooni Kaitsks
Roosikrantsi 7-3a, 10119 Tallinn
6 801 290 info@saptk.ee www.saptk.ee

ISBN 978-9949-33-645-6

9 789949 336456